

ÚJ SZŐLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

03

2018



Főszerkesztő	Bán Magdolna
Szerkesztőbizottság	Kecskeméti Református Egyházközség Könyvtárának és Levéltárának munkatársai
Munkatársak	Csőszné Pető Krisztina, T. Kabai Virág, Laczay András, Papp Attila, Simon Andrásné, Dr. Svébisné Juhász Márta, Szondiné Szvák Nóra
Lektor	Bovier Hajnalka
Szerkesztőség	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG KÖNYVTÁRA ÉS LEVÉLTÁRA Szerkesztőség címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-388 • E-mail: konyvtar@krek.hu • Honlap: www.krekbib.hu
Tervező	Kiss Ákos
Kiadó	KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG Kiadó címe: 6000 Kecskemét, Szabadság tér 7. Telefon és fax: 76/500-389 • E-mail: hivatal@krek.hu • Honlap: www.krek.hu
Felelős kiadó	Varga Nándor
Nyomda	PRINT 2000 NYOMDA Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Nyomda u. 8. • Telefon: 76/501-240 Fax: 76/501-249 • E-mail: office@print2000.hu Honlap: www.print2000.hu
Címlap	A református templom és az újkollégium látképe (fotó: Papp Attila)
Hátlap	(fotó: Papp Attila)

ÚJ SZÓLŐSKERT

a Kecskeméti Református Egyházközség hírmondója

VI. évf. 2018. 3. szám (agasztus-október)

Készült 700 példányban



Főszerkesztői gondolatok

Apukámmal naponta legalább háromszor beszéllek telefonon. Adódik ez abból is, hogy én is szeretném tudni, hogy jól van, nincs semmi baja így 80 év felett, másrészt ő is nagyon szeret beszélgetni. Képes akár pár óra hossza alatt is számos emberrel összefutni, szinte keresi az alkalmat, kivel lehet egy jót diskurálni.

Tegnap esti beszélgetésünkör mondta, hogy milyen nagy élménye volt. El sem tudtam képzelni, hogy dél óta milyen csodás dolog történhetett velem. Miközben délután ment hazafelé, az utcában egy nagyon kedves szomszédal állt le csevegni. Beszélgetés közben észrevette, hogy megérkezett a szemben lakó szomszéd is, Ágika, a háziorkosként praktizáló fül-orr-gégész. Apukám borzasztóan megörült, hiszen napok óta készült a doktornőhöz, hogy kimosassa a fülét. Mi, a gyerekei és unokái jót szoktunk derülni rajta, mert köztudott, hogy igazából akkor nyugodt, ha hetente egyszer egy-egy orvost felkeres, és hallja a megnyugtató diagnózist, hogy Béla bácsi nagyon jól van, a korához képest jól néz ki, akár 10 évet is letagadhatna. Szinte fanatikusan keresi a lehetőséget, hogy éppen melyik doktorhoz is menjen, illetve szenvedélyes gyűjtő a gyógyszerek terén is. Számára nincs lejárt szavatosságú készítmény, nem csak a természet patikájában, de mindenféle pirulában is a csodás gyógyulás lehetőségét látja. Vallja, hogy az Úr Isten eszközeit ne vesd el!

A tegnapi vizit után immáron ismét egy új világ tárult fel előtte, hiszen olyannyira kitisztultak a hallójáratok, hogy a néhány éve már használt hallókészülékét sem kellett visszatennie.

Miközben hallgattam édesapám élménybeszámolóját a telefonban, halkan ment a tévé, amelyben arra hívták fel éppen a figyelmemet, hogy október a látás hónapja. Nekünk, reformátusoknak még ennél is többet jelent, hiszen a reformáció hónapja. Újságunk cikkei ugyan egyrészt a nyári élmények felé visznek bennünket vissza, de mégis sok olyan írás is található benne, amelyek előre, gyülekezetünk épülése felé mutatnak. A kérdés csak az, hogy meglátjuk és meghalljuk-e a benne leírtakat és foglaltakat.

„Halljátok az Úr igéjét, akik tisztelitek igéit: Honfitársaitok, akik gyűlölnék és kitalálnak benneteket az én nevem miatt, ezt mondogatják: Mutassa meg dicsőségét az Úr, látni akarjuk örömeiket! Ők azonban szégyent vallanak.” (Ézs 66,5)

„Szóljatok Jeruzsálem szívéhez...”

Ha valaki megkérdezné, hogy melyek a számomra legértékesebb bibliai szakaszok, ez biztosan közöttük lenne. Valójában nem is kívánok mást ezzel az áhítattal – a reformáció hónapjában – mint, hogy mindenki olvassa el akár naponta ezt a 31 verset, s válasszon belőle egy-egy szót, amely megérinti. S mindenki engedje szívig érni, hogy személyesen értse, lássa, tapasztalja belőle Isten szavát.

Érdemes tudnunk, hogy Ézsaiás könyvében ezzel a 40. fejezettel valami egészen más kezdődik el. Bruce H. Wilkinson a Napi útravaló c. könyvében úgy fogalmazott: *„Az Ézsaiás könyve olyan, mint egy miniatűr Biblia a maga 66 fejezetével (A Biblia 66 könyve miatt). Ebből az első 39 olyan, mint az ÓSZ, s a többi 27 olyan, mintha átlépnénk az ÚSZ világába.”* S ezen a ponton, a 40. fejezet ennek nyitánya.

Ez az első olyan fejezet Ézsaiás könyvében, melyben megcsendül a vigasztalás üzenete mint Isten tervének kibontakozása. Egy megkeseredett, reményét vesztett, megfáradt sereghez küldi Isten az ő prófétáját, hogy hirdesse neki: ő nem fáradt és nem lankadt el, hogy feléjük nyújtsa kezét! Látja bűnüket, s meg is büntette őket, de elérkezett a felüdülés, a vigasztalás ideje.

1. Mi ez a vigasztalás? Eszünkbe juthat a Heidelbergi káté első kérdés-felelete, mely mintegy összefoglalja egész hitvallásunkat: *„Micsoda tenéked egyetlen vigasztalásod?”* Tudjuk a választ? Egy volt tanítványom – aki már 4 gyermekes anyuka – egyszer kipoztolta a facebookra, hogy eszébe jutott a régen megtanult káté kérdés-felelete, amikor nagy szomorúságban volt. S ahogy elmondta, mintha a sötétségből világosság ragyogott volna fel. Másodszor is elmondta, s akkor már a külön üzenetek is előjöttek, s végül harmadszor is elmondva azt tapasztalta, hogy megvigasztalódott. Mintha ezt erősítené ez a prófétai megbízás is: *„Vigasztaljátok népemet!”* (1.v.) Mondjatok olyan híreket, melyek megerősítenek: nézz fel! Nem lehetsz olyan mélyen, hogy fel ne nézhess. Nem lehetsz olyan megkeseredett, hogy ne halld meg, hogy él az ÚR, s kész segíteni. Hogy még mindig az ő kezében futnak össze életünk szálai! Az első vigasztaló üzenete ennek a bibliai résznek ez: VAN HOVA, VAN KIRE NÉZNI!

De a fejezet üzenete nem olcsó vigasztalás, nem általánosságok halmaza. Isten nem legyint a múltra, s nem könnyedén beszél a jövőről. Nem veszi semmibe a körülöttünk harsogó hangokat,

nem tartja komolytalannak a bálványok kavalkádját. Tudja, hogy mindezek hatnak ránk, hogy életünk részei, hogy betöltik a fülünket, s megterhelik a szívünket, hogy elbizonytalanítanak. Mert nem könnyű egy olyan Istenben hinni, aki nem látható, aki nem mindig akkor cselekszik, amikor kérjük. És sokszor egyáltalán nem úgy, ahogy reméltük. S aki fenntartja magának a jogot az ítéletre is – válasszottainak bűnei felett is. Aki nem ígér tétlen, kényelmes életet szeretett gyermekeinek.

Feltehetjük a kérdést: Vajon meddig elég a hitünk? Hány úton vagyunk képesek Istennel járni? Még a halál árnyékában is? Még az ellenség gúnyolódása között is? Még a saját életünk kudarcai ellenére is?

2. „Építsetek utat!” (3.v.) – ez a második mondat, amit kiemelek. S az ebből következő üzenet: HA VALAKI FELNÉZ, FELTÉTLENÜL VALAMI FELADATOT IS KAP. Mert egymásra is bíz bennünket Mindenható Istenünk.

Utat építeni hosszadalmas feladat. Előbb lefelé kell ásni, ki- és elegyengetni a talajt. Többszörös réteg kell, hogy megerősítse az utat. Emberi kapcsolatokban talán még összetettebb az útépités, mert ritkán lehetünk biztosak abban, hogy a másik azt érti szándékunkon, cselekvésünkön, amit mi szeretnénk. Sokszor van bizonytalanság ebben, ha sokat beszélünk is róla. De a cél nem a mi utunk a másikhöz, hogy szeressen, elfogadjon – hanem hogy az Úr megérkezessen a másikhöz, hogy ne legyünk akadály! Az Úrnak utat építeni azt jelenti, hogy belül a szívünk mélyén lesz út a másiknak, hogy elkezdünk imádkozni azért, akire eddig panaszkodtunk. Egy számomra nagyon hiteles ember mondta el, hogy a munkahelyén rossz volt a légkör:


ellenségeskedés és széthúzás. Ő maga is részévé lett, nem tudott jó szívvel ott lenni, s akkor azt a gondolatot kapta Istentől, hogy imádkozzon értük. Egyszer tovább bent maradt a munkahelyén, s odament mindenkinek a székéhez, s mondott azért az emberért egy rövid imádságot, s – maga is nehezen hitte –, de megváltozott a légkör. Csak néhány nap telt el, s már tudott mosolyogni is. Megtalálta, megépítette az útnak azt a részét, ami ebből rá volt bízva.

Csak az fogja jól hallani a vigasztalás szavait, aki eljutott a maga útjainak a végéig, aki elfáradt a saját erejében. Aki már nem emberekben bíz, de kész nekik szolgálni, nem emberektől vár változást, nem a maga igazságát akarja véghez vinni, hanem Isten útján jár, Isten útját készíti. Különös ez, hogy az Istenben való bizalom szinte kizárja az emberekben való bizakodást, az emberektől való elvárást.

3. S már ott ragyog előttünk az utolsó ígélet: „De akik az Úrban bíznak...” (31.v.) Ha valaki bízik a Mindenhatóban, annak minden élethelyzetben lesz reménysége. Minden körülmények közt őt fogja keresni, látni. Akkor is, ha ez harc, fájdalmas harc a saját hitetlenségünkkel, alázatos harc a többiek hitetlenségével: DE...

Miért is gondoljuk, hogy bármit is meg tudunk oldani egyedül? Miért gondoljuk, hogy másoktól azt várhatjuk, hogy sose fáradjanak el, hogy legyenek tökéletesek? Ha valaki már a feladatot is elkezdte, akkor következik a harmadik üzenet: ENGEDD, HOGY ISTEN MEGMUTASSA NEKED, HOGY HIT ÁLTAL NINCS LEHETETLEN! Egy kedves régi kecskeméti lelkipásztor így prédikált erről: „Ha te vagy a katica, s az életheletőségeid





olyanok, mint a fűszál, akkor menj bátran. S ha a fűszál elfogyott – tárd ki a szárnyad! Ez a hit.” Igen, testérek, van szárnyunk!

Itt egészen fenséges ez a kép az Ézsaiás 40. fejezetében: egy megfáradt ember úgy emelkedik fel, úgy szárnyal, mint a sas. Hogy végre fentről nézhesse ugyanazt, amit eddig letről, belülről látott. Hogy Isten által kapott perspektívát lásson, hogy az emberek, a problémák ne töltsék be az egész látóteret, hanem legyenek, lehessenek más összefüggések. Ha a háttetőről nézünk le, már sokkal szélesebben látunk, ha felmegyünk egy hegyre, az emberek apró kis pontokká válnak. Ha

repülőgépre szállunk, már a házak, a városok is összezsugorodnak. Ha Isten felemel, s azt engedi látni, amit ő lát, akkor hol is vannak a gondok? Ki is az ember? Ki is az Isten?

Ha olvassuk ezt a fejezetet – ha sokszor olvassuk, még inkább –, megremeg az ember szíve: És ez nekem szól? Ezt nekem is így ígéri, mondja a magasságos, kegyelmes Isten? Én is felemelkedhetek? Én is meghallhatom a vigasztalást, én is megkapom a feladatom, s lesz hozzá bátorítás is?

Hiszem, hogy így van. Mert átéltem. Mert kipróbáltam. S most átadom. Hitből hitbe. Örömondóként.

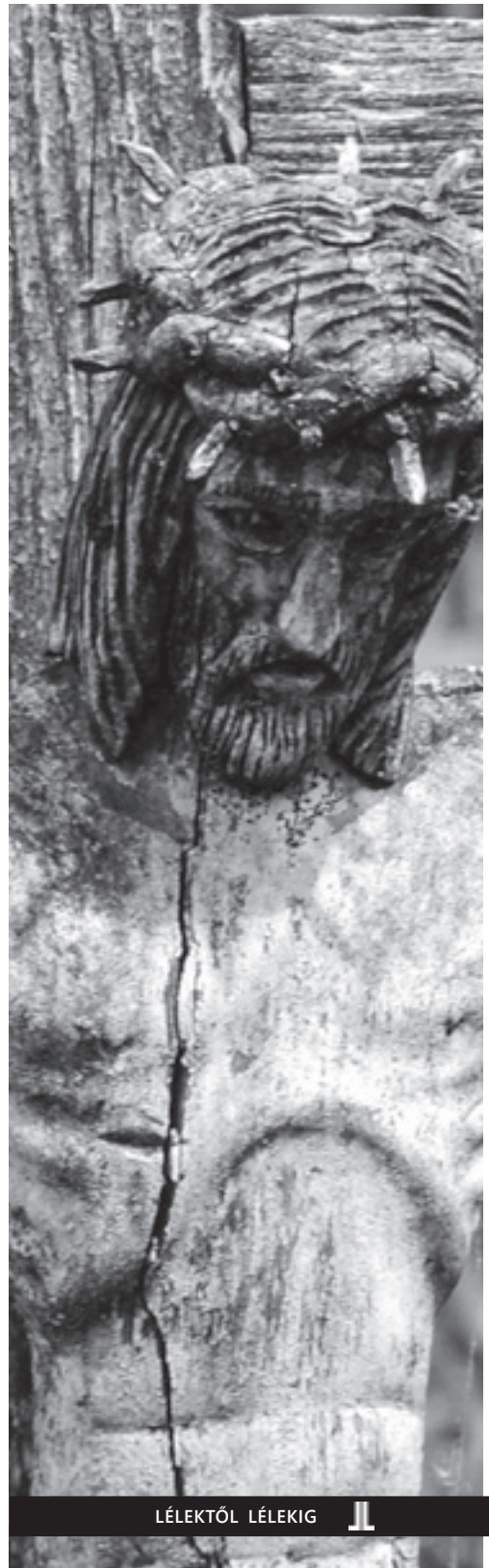
Szerző Wass Albert

Hálaadás

Ó, hála neked, könnyek Istene:
hogy adtál nekem két síró szemet,
és fájdalmat, és bánatot is hozzá,
s egy lelket, aki sohasem nevet,
Te tettél az ősz rokonává engem,
adtál magától omló könnyeket,
hogy megsirassak minden hantra hulló,
reszketve hulló őszi levelet.

Ó, hála néked, könnyek Istene,
hogy annyi bús mosolyt adtál nekem,
s megengeded, hogy mindent eldaloljak
egyetlen húrra hangolt lelkemen.
Tudom, ha egyszer kedvem kerekedne,
hogy húromat másra hangoljam át:
hálátlan voltomon haragra kelve,
Isten-kezeddél leszakítanád.

Forrás: *Terólad zeng dicséretem.* Budapest, 2009, MRETZS, 196. p.



Halomra hasítva

„...hogy rendbe hozd az elintézetlenül maradt ügyeket...” Titusz 1

A téltre készülve fát hozattunk.

A kisteherautó platójáról az egészet leborították az udvarra. Hazaérve már ez a kép fogadott: egy halom hasított fa, kupacban egymáson, arra várva, hogy nyugodtan, egyenként tető alá rendezzék őket.

Feltűnt, már távolról rátekinve a hasított halomra, hogy három fahasáb pont kereszt alakot formálva zuhant alá, a kupac elejének felső harmadában.

A nagy rendtelenségben valami észrevehető rend, – ez volt az első gondolatom, amint csodálkoztam a látványon.

Aztán kérdések sora tört fel belőlem:

- Halomra hasított fahasábokként fetreng ez a világ: szorítja, nyomja, összefogja egyik dolog a másikat (József Attila). Így kell ennek lenni?
- Csak úgy ideszórtak bennünket, és lesz, miközben szorongatjuk egymást, mert még az „összefogás” is csak szorongás, szorítás, szorongatás által lehetséges?
- Nagyon fontosnak tartjuk magunkat a saját

helyünkön, de „felülről” egy kupac az egész?

– Vagy merjünk többet gondolni mindezekről? Ha pedig merünk többet gondolni, melyikünk gondolata az igazabb, a több? Ez már vallásfilozófiai kérdés, és filozófiai kereteken belül maradvá megválaszolhatatlan.

– Lenyúl-e értünk valaki, amikor minden fontoskodó aktivitásunk, elszánt igazságérzetünk; – vagy éppen már megfáradt közömbösségünk során kiderül, hogy valójában tehetetlenek vagyunk? Legyünk bármely földrész, kor, kultúra, vallás szülőttei; – ezek az igazi, lényegi, emberi kérdések?

Mindenesetre: – ez a világ megváltás, üdvösséges rendeződés után kiált!

Az a „véletlenül” kiformalódott kereszt erre figyelmeztetett engem.

Valamint emlékeztetett engem saját gyökereimre, szeretett „kulturális” örökségemre, a karácsonykor született Jézus Krisztusra, akiben közel jött hozzánk és lehajolt érettünk az Isten.

Jézus Krisztus azért jött el, hogy Isten védeten, rendben elhelyezze életünket, mint jó gazda a fahasábokat.

Körülöttem sok, számomra értékes, általam szeretett ember nem ezt gondolja, hanem megtagadja a saját örökségét, értékeit.

Még az alapvető „ösztönök” sem működnek, mert ez a magatartás olyan, mint amikor az anya megtagadja a saját gyermekét. Nem folytatom tovább a mondatot. Mindenki a „saját gyermekét” szeresse, aztán jöhetnek a többiek.

Fedezzük fel újra a keresztyén üzenet szépségét, emberségét, gyengédségét; – és abban a „legtöbbet”, annak egyetlen megváltó ajándékát.

Higgyük el, csak a keresztyénségből fakadó

krisztusi, másokra figyelő, szelíd szeretet talaján növekedhetett fel az a jólét, nyitottság, szabadság; amivel mi mostanság hűtlenül visszaélünk.

Szeressük azt, amit nekünk adott az Isten: hitben, kultúrában, hazában!

Aki szereti a sajátját, csak annak van esélye arra, hogy tiszteljen és szeressen másokat is.

Mindezt alázattal mondom.

Mindenesetre láthatjuk mindannyian, hogy sok bonyolult, elintézetlen ügyünk van; – és nem tudjuk rendezni azokat.

Jézus Krisztus azért jött, *„hogy rendbe hozza az elintézetlenül maradt ügyeket”* (Tit 1,5)

Jézus Krisztus maradéktalanul megoldotta, örökre „rendezte” életünket.

Forrás: STEINBACH József: *Halomra hasítva*, Pápa 2018, 150-153. p.

Szerző Martin Luther

Az imádságról

Jaj, milyen nagy dolog az igaz keresztyének szívből jövő imádsága! Micsoda erő van abban Isten előtt, hogy egy nyavalyás ember csak úgy megszólíthatja a hatalmas Felséget a mennyországban, és nem kell tőle megijednie, hanem tudhatja, hogy

Isten barátságosan mosolyog rá Jézus Krisztus, az ő édes Fia, a mi Urunk és Megváltónk kedvéért! Így hát a szívnek és a lelkiismeretnek nem kell visszarettennie, sem kétségek közt vergődnie az ember méltatlansága miatt, és nincs, ami elriassza. [...]



Ezért a régiek nagyon találóan írták le az imádságot, amikor azt mondták róla, hogy a szív föl-emelkedése Istenhez, *ascensus mentis ad Deum*, amikor a szív fölrepesve Istenhez sóhajt. Ez nagyon jól van mondva így. Azelőtt én magam és a többiek mindnyájan nem jól értettük a definíciót. Igaz, hogy emlegettük a szív fölemelkedését, és büszkélkedtünk vele, de annyiban eltévesztettük a mondatszerkezetet, hogy ahhoz a rövid szóhoz, *Deum*, Istenhez sehogyan sem juthattunk el. Valójában menekültünk Isten elől, nem tudtunk önként és bizvást odalépni Isten elé, és könyö-

rögni hozzá Krisztus által, akiben az imádság minden ereje és bizonyága él, hanem mindannyiszor *conditionaliter*, feltételekkel és megszorításokkal, bensőnkben bizonytalanul imádkozunk magunk elé, találomra és vaktában.

Ezért hát, testvéreim, imádkozzatok a szívetekben, olykor szájjal is, mert a Jóisten szerelmére, az imádság az, ami fenntartja a világot, nélküle nagyon másképpen állnánk. Odahaza, ha imádkozom, nem vagyok annyira friss és élénk, mert előbb mindig tanúságot kell tennem, de a templomban, a gyülekezet közt derült szívből jön, és el is jut a célhoz.

Forrás: Luther megmondja – Válogatás Luther asztali beszélgetéseiből, Budapest, 2018, Luther K., 67-68. p.

Új bort új tömlőbe – imádság

Istenem, mint a szőlősgazda azért ülteti, gondozza, metszi, permetezi, kapálja szőlőjét, hogy szüretelhessen, ugyanúgy tőlünk, kiválasztott, elhívott megváltott népedtől sem kérsz mást, mint azt, hogy jó gyümölcsöt teremjünk. Mi mindannyian érezzük, hogy semmiképpen sem vagyunk különbek, mint bárki más, ha nem teremjük a lélek gyümölcseit...

Úr Jézus Krisztus! A Te egyházad is, s benne én is, de sokszor eltértem a helyes útról! A prófétának föltett kérdésed számomra is megújulásra indító

megtérést jelent: „*Mennyivel különb a szőlőtőke fája a többi fánál, és a szőlővessző, ha az erdő fái közé kerül? Fölhasználják-e fáját, hogy valamit készítsenek belőle?*” (Ez 15,2-3) Uram, mint a szőlő fája semmi másra nem való, csak arra, hogy gyümölcsöt teremjen, ugyanúgy a Te választott néped, anyaszentegyházad sem jó semmire, ha eltér Tőled!

Köszönöm, hogy a történelem folyamán mindig támasztottál bírákat, prófétákat, apostolokat, reformátorokat, akik Tőled elfordult népet Szentlelked által az igaz ösvényre vezették. Áldunk,



hogy az elfelejtett Bibliát és igehirdetést újra felfedezte a reformáció népe. Uram, mint a szőlőt minden évben kell metszeni, mert másként elvadul, kérlek, adj a Te szent egyházadba is újra és újra folyamatos megújulást! Uram! Engedj ma úgy ünnepelem, hogy ne csak a történelem egy pontjára nézzünk vissza, hanem mérjük fel helyzetünket, s a jövő felé tekintsünk!

Szentlélek Úr Isten! Mutass ma is világos utat,

hogy újra felfedezzük a helyes bibliai alapokat, s korunk embere számára „új tömlőbe”, új formába tudjuk tölteni azt! Adj bölcs, Lélekkel teljes igehirdetőket, akik felismerik, miként lehet megszólítani kortársainkat, a Tőled elidegenedett embereket. Adj, Uram, megújulást egyházadban, és azt rajtam kezd, Uram, hogy azért legyek, amiért küldtél: jó gyümölcsöt teremjek a Te szőlőskertedben! Ámen

Forrás: Örömben és bánatban, Budapest, 1999, Kálvin K., 117-118. p.

Szerző Bán Magdolna
Lipóthné Gyulai Anikó

Beszélgetés Dr. Földesi Ferenc presbiterrel

Interjúalanyunkkal először a presbiteri gyűlésen találkoztam. Úgy ismertem meg, mint aki szeret sokszor és viccesen hozzászólni egy-egy témához. Hivatásából és a sztereotípiákból adódóan azt gondolnánk, hogy távolságtartó és szögletes ember, de ez nem így van. Nagyon őszinte, laza és közvetlen, aki szívesen beszélt nekünk családjáról, hivatásáról és hitvallásáról. Ismerjék meg a számvizsgáló bizottság elnökét, Dr. Földesi Ferencet.



Hogyan emlékszik vissza szüleire, nagyszüleire?

Nagyon szerencsésnek érzem magam, mert ismertem mind a négy nagyszülőmet és a szüleimet is. Nagyszerű dolog, hogy pontosan tudom, kik voltak a nagyszüleim, és hogy kire miben hasonlítok. Családunk minden ága református, Tiszántúlról, Dévaványáról származunk. Ez egy viszonylag nagy, egyértelműen református többségű település. Erős református környezet volt ez számomra, ahonnan sok református szokást hoztam magammal. Például, ami eszembe jut, hogy egy református soha nem térdel le. Mikor iskolából mentem hazafelé, mindig figyeltem az idős asszonyokat, ahogyan

dolgoztak a kertben, és soha nem láttam egyetlen sem, aki letérdelt volna. Lehet, hogy a botjára támaszkodott vagy lehajolt, de térdelni nem térdeltek le. Ez megkülönböztet minket a katolikusoktól. Apai ágon földműves, anyai ágon vasutas családból származom. Nyaranta sokat voltam a nagyszüleimnél.

A hatvanas, hetvenes években a templomba járást nem nézték jó szemmel, és mivel a szüleim nagyon egyszerű emberek voltak, nem akarták üldöztetni magukat, nem akartak szembehelezkedni a rendszerrel.

A csavar a történetben az, hogy szüleim négy éves koromban tartási szerződést kötöttek egy református csendőrzővegyvel, aki a Háromszék-Brassó-Fogarás részről jött, úgy települt ide. A hölgy rendkívül művelt, kispolgári életet élt, de sajnos gyermektelen volt. Rengeteget voltam együtt vele, ő volt az, aki a maga ravaszságával rengeteget megtanított nekem: viselkedési szabályokat, nyelvhelyességi szabályokat, stb. Az egyház iránti elkötelezettsége erős volt, ebben is példát mutatott, azonban abban az időben vigyázni kellett. Nagy szimbiózisban voltam Esztike nénivel, rengeteg élményt kaptam tőle, sokat beszélgettünk.

Szülei élnek még?

Édesanyám él még. Dévaványán már közelebbi rokonunk nem él, mindenki eljött onnan. Van egy öcsém, hét gyermeke van, ők Szegeden élnek.

Hol végezte iskoláit, hogy alakult a pályaválasztása?

Egerben végeztem a középiskolát, ez egy katonai kollégium volt, azt is Esztike néninek köszönhettem. Eger egyébként nagyon nagy

hatással volt rám, ott kezdtem el túrázni, az egri várban sokat sétáltam.

Jogi pálya hogy jutott eszébe?

Középiskolás koromban találtam ki, de előzménye nem volt a családban. Először nem vettem fel az egyetemre, ezért három évet dolgoztam Szegeden. Ez jót tett, adott munka- és élettapasztalatot. Aztán amikor felvettek, értékelni tudtam, hogy tanulhatok. Feleségemmel Szegeden ismerkedtem meg, ő szegedi születésű, de Budapesten végzett kémia-áruismeret szakon. 1986-ban házasodtunk össze.

Hogyan kerültek Kecskemétre?

A városi tanács végrehajtó bizottságának volt egy ösztöndíja, humánerőforrás-fejlesztést igyekeztek Kecskeméten végezni, tehát diplomásokat idecsalogatni. Az egyetemen a faliújságon pillantottam meg az ösztöndíj lehetőségét. Eljöttem, és sikerült. Rögtön belecsöppentem a városi életbe, mert a városi tanácson kezdtem el dolgozni a titkárságszervezésen. Rövid idő alatt mindenkit megismertem a városban, aki számított. Feleségem a vendéglátóiparban helyezkedett el, így kezdődött a pályafutásunk. Ezen a szép munkahelyen, a városházán 1988/89-től 1993-ig dolgoztam, végigcsináltam az egész rendszerváltást, tanácsulések jegyzőkönyvét vezettem. Abban az időben Varga László nagytiszteletű úr is tanácsstag, majd önkormányzati képviselő lett, emellett a szociális bizottság elnöke. Amikor 1991-től a népjóléti iroda vezetője lettem, együtt dolgoztunk, készített egy programot a város számára, amelyből több mindent együtt valósítottunk meg. Jól tudtunk

közösen dolgozni, mert mindketten gyakorlati emberek vagyunk. Gazdaságilag nagyon nehéz időszak volt a kilencvenes évek eleje. Volt egy mondása, amit akkor gyakran hangoztatott: „Olyan ló vagyok, ha befognak egy kocsni elé, azt húzom.” Tehát nem jobbra, balra nézegetek, vagy hátrafelé megyek, hanem csak előre. Ezt az elvet nagyon fontosnak tartom, és sokszor hiányolom is. Ha valamit felvállalok, és szeretném megcsinálni, azt véghez is viszem, ezt az elvet vallom én is.

A 90-es évek elején megszülettek a lányaink. Nem volt kérdés számunkra, hogy reformátusnak kereszteljük meg őket. Gyermeknevelés terén mindig egyetértettünk a feleségemmel. Nagyobbik lányom Orsolya, refis volt 12 évig, 2009-ben érettségizett Kecskeméti Végh Mihály-díjjal. A Corvinus egyetemen végzett pénzügy-számvitel szakon, majd a Ludwig-Maximilians-Universität Münchenben végezte el a mester szakot. Most Brüsszelben élnek a barátjával, aki a brüsszeli flamand egyetemen kutató.



Kisebbik lányunk, Dalma a hatosztályos gimnáziumba járt, de az utolsó két évet már Szingapúrban töltötte, ahová ösztöndíjjal (UWC – United World College) utazott. A refiben kezdett röplabdázni,

amelyet kint is folytatott, sok versenyre eljutott így. Malajziában nemzetközi érettségit tett, ahonnan egy amerikai ösztöndíjjal (Davis) került a Princetonra. Ott építészként végzett, majd egy évet dolgozott New Yorkban. Jelenleg az MIT-n (Massachusetts Institute of Technology – Massachusettsi Műszaki Egyetem) az építész-mester szakot végzi, emellett magisztrális informatikával és mesterséges intelligenciával foglalkozik. Feleségem pedig a minisztériumban főosztályvezető. A családuknak élete így alakult, hogy szerteszét vagyunk. De azért nem gond ez nekem, mert mindannyian jól vannak, és ez öröm számomra.

Saját pályám aztán úgy alakult, hogy 1993 óta, tehát 25 éve ügyvédként dolgozom.

Milyen ügyekkel foglalkozik ügyvédként?

Mindenfélével, leginkább civil ügyekkel, büntetőügyekkel kevésbé, inkább szerződéseket írok és az ezekhez kapcsolódó perekkel. Kecskemét ahhoz kicsi, hogy specializálódni lehessen. Családokra, emberekre szerveződik a praxisom. Azt szoktam mondani az ügyfeleknek, hogy nézzék meg az ügyvédjüket, ugyanúgy néznek ki ők maguk is. Olyan stílusú ügyvédet választunk, mint saját magunk.

Jogászként mit tart személyes küldetésének?

Egyszerű ember vagyok, nincs állandó megbízásom, ennek megfelelően kötetlen vagyok. Átlagos, egyszerű ügyeket oldok meg nagyrészt, persze vannak kivételek. Szeretek mindenre nyugodtan, kényelmesen felkészülni, nem rohanok. Reggelente órákkal az indulás előtt már felkelek, hogy nyugodtan fel tudjak készülni aznapra.

A hit hogyan játszik szerepet a mindennapjaiban?

Ezen már sokat gondolkodtam én is. Sokan meglepődnek rajta, hogy presbiter vagyok. A hitbéli dolgok és a szokások a mindennapi munkámat áthatják. Remélem, érzik is rajtam az emberek, hogy egy értékrendet követek, és azt komolyan is veszem. Toleranciával, türelmesen próbálok kezelni helyzeteket.

Mi a hobbija?

Egerből hoztam magammal a túrázás szeretetét. Ma már inkább sétának nevezem, szeretek sétálni a városban és a természetben egyaránt. Mindenevő vagyok, zenéből mindenfélét szeretek komolyzenétől a könnyűzenén át az egyházzeneig, olvasni is mindenfélét szeretek, a verseket is szeretem (pl.: Radnótit, Arany Jánost). Kedvencem nem nagyon van. Filmekből is megnézek mindenfélét.

Mióta presbiter?

2011, az előző ciklus óta. Nekem a lét természetes formája az, hogy református vagyok, nem erőltetett dolog, így születtem. Jól érzem magam így. Teljesen egyértelmű volt számomra, hogy a gyermekeim is református nevelést kapjanak. Felnőttként konfirmáltam. Jártam a férfikörbe, sokat tanultam ezekből az alkalmakból.

Mit gondol, hogyan lehet megszólítani a ma emberét?

Egyrészt nagyon fontosnak tartom az egyházi oktatást. Idővel szerintem a missziói tevékenység is megtérül. Nagyon elfoglaltak az emberek, sok a választási lehetőségük, de azt gondolom, hogy igény van rá. A lehetőséget meg kell adni mindenkinek.

Iskolán és példaadáson keresztül meg lehet szólítani az embereket. Személy szerint igyekszem ott lenni, ahol kell, igyekszem segíteni mindenben a legjobb tudásom szerint. Az oktatást olyan szinten kell fenntartani, hogy eljusson a gyerekekhez, „*Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.*” (Péld 22,6)

Hogyan látja a jövő egyházát Kecskeméten?

Csinálnunk kell a feladatunkat tovább, megvannak a hagyományaink. Bízom benne, hogy minden fennmarad ilyen formában, ahogy most is működik. Napról napra gőzerővel fejlődik a tudomány. Mondhatjuk, hogy sok év múlva lehet, hogy nem lesz szükség sem lelkészekre, sem jogászokra. Nem értek a misszióhoz, ebben az irányban nincs affinitásom, és azt, hogy milyen módon fogunk tudni megszólítani másokat, nem tudom. Erre vonatkozóan konkrét elképzelésem nincs. Azt gondolom, hogy az intézményrendszerünket, amely fennáll, az iskolákat, a közösségeinket, az idősgondozást meg kell tartani. Inkább a tradicionális dolgokat szeretem, a régi fenntartását, a tradíciókat támogatom. Azzal együtt, hogy fogékony vagyok az újra is.

„Mert nem félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretetet és józanság lelkét.” 2Tim 1,7

Generális vizitáció

FŐGONDNOKI MEGNYITÓ BESZÉD

SIMONNÉ BAKÓ MÁRIA

„ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe.” Fil 4,8

A tisztújítás után az év elején az új presbitériumnak, a lelkészeknek és az elnökségnek oly sok mindenre volt és továbbra is van reménysége.

Ezt az esztendőt a reménység jegyében indítottuk, választott igénk: *„A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.”* (Róm 15,13)

Reménységünk, hogy a szentírási alapelvek szerint tegyük, amire az Úr elhívott bennünket: *„ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jó hírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe.”* (Fil 4,8) Reménységünk továbbá, hogy az Úr munkálkodik közöttünk, hogy órá figyelő, őt hirdető, lélekmentő gyülekezet legyünk. Reménységünk, hogy Isten elfogad bennünket, erőt is ad ahhoz, hogy megbirkózzunk a bírálatokkal, a konfliktusokkal, a vádaskodásokkal, az ellenszegüléssel. Reménységünk van arra is, hogy mindezekre áldással válaszoljunk. Reménységünk van arra, hogy megtaláljuk azt is, hogyan vihetnénk fényt az emberek napjaiba az Isten szeretetével.

Nehéz időszakot élt át gyülekezetünk az elmúlt hónapokban.

Mi jellemezte az elmúlt időszakot? A klikkesedés, a presbitérium, a lelkipásztorok és az intézmények elleni támadások. Ettől volt hangos volt az általános iskola, a helyi média, hangos volt a református belső vizsálytól a város, az egyházmegye, az egyházkerület. Az elmúlt időszakban szomorú szívű, csalódott volt a gyülekezet, a vezetés, a lelkipásztorok sora és néhány kivételtől eltekintve a presbitérium is. Ha üldözéssel, ha zaklatással, ha ellenszegüléssel nézünk szembe, áldással kell válaszolnunk rájuk. Ki cselekszik így? Igazából nem sok ember. Ez különbözteti meg a keresztyéneket, mert ez nem természetes, egyszerű vagy népszerű válasz. Azonban mi így tettünk! A közlemény, amelyet megjelentettünk, azt az üzenetet hordozta, hordozza, hogy csak az Isten igéje mentén haladva, keresztyénekhez méltón válaszolunk az eseményekre. Kapcsolatainkon keresztül ismerjük fel, hogy valójában kik is vagyunk, és közösségben fedezzük fel az igazi identitásunkat. Így ebben a zűrzavaros időszakban ismerhettük meg, ismer-

hettük fel egy-egy presbitertársunk viselkedésében, hogy saját egyházával, saját gyülekezetével, annak vezetésével szemben munkálkodik. Az általános iskola ellen léptek fel minden rendelkezésükre álló eszközzel, befolyással, szervezték ki és át másik iskolába a ránk bízott gyerekeket, tanárokat. De Isten még erre a gyűlöletre is irgalommal, szeretettel válaszolt, elkezdődhetett, elkezdődött a 25. tanév, folytatódik az évszázados hagyomány. SOLI DEO GLORIA!

Testvéreim, fontos, nagyon fontos, hogy egyházunkban ne feledkezzünk meg a hálaadásról, Isten dicséretéről!

Voltak és vannak erők, melyek a megosztottságra törekedtek, törekednek, de az Isten kegyelme, szándéka más utat mutatott és mutat a Kecskeméti Református Egyházközségnek! Egységbe kovácsolta, megerősítette a vezetést, gyülekezetünk közösségeit, a presbitériumot is néhány kivétellel. Az is nyilvánvalóvá vált a személyes beszélgetésekből, a megtartott presbitériumi fórumból, hogy a főgondnok, a gondnokok vezetésével a presbitérium – néhány

kivétellel – a megválasztott parókus lelkészek – név szerint Varga Nándor és Kuti József – mellett minden körülmény között kiállnak, őket tekintik az egyházközség első számú vezetőinek.

Testvéreim, mindenkor Istennek hálát adva imádkozunk az ő nevét hirdetve jelenlétünkkel, cselekedeteinkkel, beszédünkkel egyaránt.

Henry Ford, az autógyáros mondta: *„Akkor jönnek a problémák, amikor szem elől tévesztjük a célt!”*

Az Isten iránti hálánk azonban céljainkat is megmutatja:

- erős és egységes gyülekezetet,
- egységes intézményrendszert, kollégiumi rendszert játszóháztól a gimnáziumig,
- intézményes és gyülekezeti diakóniai szolgálatot a SION házakon és a diakóniai központon keresztül,
- nyugalmas, lelkeket építő, egymásra figyelő időszakot.

Tenni akarásunk, erőink, ajándékaink továbbra is az Úr dicsőségét, országának építését szolgálják.

IGAZGATÓTANÁCS ELNÖKÉNEK BESZÁMOLÓJA

KUTI JÓZSEF

Főtiszteletű Püspök Úr! Nagytiszteletű Esperes és Főjegyző úr! Nagytiszteletű Presbitérium!

A Kecskeméti Református Egyházközség Igazgatótanácsa szeptember 17-én rendes ülést tartott, és meghallgatta a négy köznevelési intéz-

mény igazgatójának az elmúlt nevelési év zárásáról és az új év kezdetéről írott beszámolóit. Az előzőleg írásban megkapott előterjesztéseket az

Igazgatótanács megvitatta, s azokat mind elfogadta. Így és ezzel lezajlott a 2018. esztendő hatodik igazgatótanácsi ülése.

Az, hogy ebben az évben ilyen sokszor ülésezett az Igazgatótanács, jelzi, hogy az előző ülések nem voltak ilyen eseménytelenek, hogy ne mondjam, unalmasak. Háromszor kellett rendkívüli ülést tartanunk, volt, amikor egy hét leforgása alatt kétszer is. Mindennek az oka a Kecskeméti Református Általános Iskola igazgatói megbízása körüli bizonytalanság volt. Ám ez nemcsak az Igazgatótanács tagjai számára jelentett külön feladatot. Bízást mondhatjuk, hogy az elmúlt fél év a Kecskeméti Református Egyházközség sok-sok tagja és közössége számára nagyon nehéz időszak volt.

Igazából már a 2017-ben lezárult presbiteri ciklus vége is megterhelte a gyülekezetet, de 2018 elején helyreállni, sőt megerősödni látszott a békesség. Ezért még inkább megterhelő volt az általános iskolai igazgatói megbízás lejárta és az új vezető megbízása körül kipattant krízis. Minden túlzás nélkül elmondható, hogy a mögöttünk lévő időszak sokaknak mély sebet, sértődést, botránkozást okozott.

Noha nem gondolom, hogy ez a történet teljesen lezárult, mégis szükségesnek látom a folyamat kiértékelésének megkezdését, a vélemények, kérdések és letisztult álláspontok egyre pontosabb megfogalmazását. Ez két ok miatt is szükséges. Egyrészt, mert egyre többször fogalmazódik meg az az igény, hogy az elnökség tájékoztassa a gyülekezet és a munkatársak közösségét a történelekről. Másrészt, mert – az általános gyülekezeti közérzetünkkel talán ellentétes módon – a lezajlott krízisnek nemcsak árnyoldalai voltak, hanem sokak számára pozitív tapasztalatai is. Érdemes tehát

mind a veszteségeket, mind pedig a nyereségeket összeszámolni.

HÁROM ÁLTALÁNOS MEGJEGYZÉS

A fent említett krízis egy személyi kérdésben alakult ki, és a személyi kérdések néha nagyon érzékenyek. Ugyanakkor tegyük gyorsan hozzá, hogy néha, de nem mindig. Vezetőváltáskor volt ugyan már máskor is feszültség gyülekezetünkben, de sokkal többször történt meg az, hogy a korábbi vezető megbízásának meghosszabbítása vagy új vezető szolgálatba állítása teljes békével és egyetértéssel ment végbe.

Személyi kérdésről beszélünk, de az általános iskola igazgatói megbízásának kérdése kibogozhatatlanul összefonódott más, korábbi történetekkel. Benne volt abban az elmúlt presbiteri ciklusban az elnökségen belül kialakult feszültség, az elmúlt évtizedben bekövetkezett lelkészi nemzedékváltás feszültsége és a presbiteri tisztújításból eredeztethető feszültség is. Ahhoz, hogy egy igazgatóváltásból országos hír legyen, ezek az egymásra halmozódó, sőt egymást hatványozó feszültségek is kellettek.

Akármi is váltotta ki gyülekezetünkben a krízist, végső soron a presbitériumnak arra a kérdésre kellett válaszolnia, hogy érez-e bátorságot és elhivatottságot ahhoz, hogy a gyülekezet döntési kompetenciájába utalt kérdésekben saját bölcsessége, belátása és Istentől elkért útmutatása szerint döntsön, vagy pedig külső tényezők befolyása alapján dőlnek el a Kecskeméti Református Egyházközség legfontosabb ügyei.

Mindezek után arra teszek kísérletet, hogy felsoroljam az elmúlt időszak jelenségeiből, örök-

ségéből azokat a dolgokat, amelyeket terhesnek, károsnak, kerülendőnek tartok, de számba vegyem azokat a momentumokat is, amelyek e nehéz időszak nyereségei voltak.

AMI ROSSZ VOLT...

Késedelem a problémák kezelésében

2018 tavaszán-nyarán gyakran megfogalmazódott az Elnökséggel szemben az a kritika, hogy sokkal korábban el kellett volna kezdeni az általános iskolai helyzet rendezését, illetve hogy nem lett volna szabad engedni, hogy a szembenállás és az indulatok ilyen mértékben felerősödjenek. Ma már nehéz azt megállapítani, hogy volt-e reális esélye annak, hogy ezt a kérdést a megelőző években rendezze az (akkori) Elnökség. Az azonban bizonyos, hogy vezetési, stratégiai, illetve elvi kérdésekben a halogatás és a késlekedés veszélyes lehet. Az idejében felismert és korrigált hiba sok későbbi félreértéstől, feszültségtől és valóságos sérüléstől menthette volna meg közösségünket.

A gyülekezeti ügyek kitergetése és a szereptévesztések

Az elmúlt időszak egyik legkorábban jelentkező jelensége volt, hogy a belső, egyházközségi fórumokon kellő eredményt el nem érő szereplők a gyülekezet ügyeit kivitték a gyülekezeten kívülre. Ennek egyik iránya a *világi sajtó* volt, először csak a helyi, majd az országos média.

A másik, merőben szokatlan irány volt az *utca*: a szülők egy része, egyházközségünk alkalmazottai, sőt tisztségviselői a fél belvároson végigvonuló demonstrációt szerveztek.

A gyülekezeti ügyek külső fórumra való ki-

vitelének harmadik iránya pedig a *feljelentések* voltak. Meg nem erősített hírek szerint ugyanis nem a Némedi Lajosné által tett feljelentés volt az egyetlen, mely egyházközségünket érintette.

Az elmúlt időszak egy másik jelensége volt az, hogy a Kecskeméti Református Általános Iskola ügyében az egyházi kérdésekben tájékozatlan, közösségi felhatalmazás nélküli, több esetben nem is református személyek nyilatkoztak, tárgyaltak, szervezkedtek. De ugyanilyen *szereptévesztés* volt az is, amikor egyes közösségek (pl. a szülők vagy alkalmazottak) úgy gondolták, hogy viszonylag magas létszámuk miatt alapvetően ők döntenek el az igazgatóválasztás kérdéséről.

A gyülekezeti diskurzus hangnemének eldurvulása

Sokak számára a legnehezebben viselhető jelenség az volt, hogy az egyházközségi ügyek tárgyalásában – a világi fórumokra való kilépéssel – rendkívül eldurvult a hangnem. Általánossá vált a gyülekezeti vezetők, tisztségviselők becsmérlésének, tisztességének a megkérdőjelezése, a személyeskedő támadás, a minősítés, a fenyegetés.

Az általános iskola diákjainak és pedagógusainak a kiszervezése

Az igazgatóváltás folyamatának viszonylag késői szakaszában vált nyilvánvalóvá, hogy a leköszönő igazgatóval együtt több pedagógus és család is távozni kíván a Kecskeméti Református Általános Iskola közösségéből. Mindezt a szabad munkahely- és iskolaválasztást tiszteletben tartva sajnálattal tudomásul vettük. Ha mindez sponként történt, akkor nincs ezzel a továbbiakban dolgunk. Ha viszont a pedagógusok és a diákok

átcsábítása a Petőfi gyakorlóiskolába szervezetten történt, akkor ezt a Kecskeméti Református Általános Iskola és így a Kecskeméti Református Egyházközség elleni barátságtalan gesztusnak, sőt támadásnak minősíthetjük. Ráadásul úgy tudjuk, hogy ebben a folyamatban részt vett Dr. Szabó Ildikó, a még hivatalban lévő igazgató és Hörcsök Imre, a Kecskeméti Református Általános Iskola tiszteletbeli igazgatója, mindketten a Kecskeméti Református Egyházközség presbiterei és egyházmegyei, illetve egyházkerületi, zsinati tisztségviselők. A mai napig nem tisztázott az ő szerepük ebben a folyamatban.

A névtelenség

Ez utóbbi jelenség kapcsán fogalmazom meg, hogy az elmúlt években megjelent, sőt megerősödött az a jelenség, hogy egyházi tisztségviselők, presbiterek, pótpresbiterek úgy járnak el a gyülekezetünket érintő ügyekben, hogy közben névtelenek maradnak, cselekedeteikről nem adnak számot a presbitériumnak, s így az őket megválasztó egyházközségnek sem. Korábban ezeket a petíciókat aláírták a szerzők. Most itt ülünk, együtt hallgatjuk Isten igéjét, együtt vesszük az úrvacsora jegyeit, de nem tudjuk, ki írja közlünk a panaszlevelet, a feljelentéseket, ki adja át a világi sajtónak a gyülekezet belső információit, a presbiteri meghívókat vagy más dokumentumokat. Isten persze tudja mindezt, de mi csak zavartan és gyanakodva méregetjük egymást. Mindez fájdalmasan bomlasztja a gyülekezetet, erodálja a presbitérium működéséhez elengedhetetlenül szükséges bizalmat.

Skizma, azaz szakadás az egyházban

A keresztyén egyház kétezer éves története tele

van kisebb-nagyobb szakadásokkal, akár nagy, egyházi, akár gyülekezeti szinten. Ehhez képest a mi történetünk elenyészőnek tűnik. Mégis fájdalommal kell látnunk, hogy egy alapvetően munkahelyi konfliktus miatt egyháztalagok, akikkel korábban együtt hallgattuk Isten igéjét és együtt vettük az úrvacsora jegyeit, gyermekek, akik korábban református hittanra jártak, most eltűntek a közösségünk közül, Isten igéje és úrvacsorai közösség nélkül maradtak, hittan helyett etikára lettek beíratva.

Az energiavesztés

Utoljára említem meg azt, ami talán a legkisebb baj, mégis érdemes számba venni. Az elmúlt fél év konfliktusai minden szereplő számára hatalmas energiavesztéssel jártak. Pedig időnk és energiánk – amit Isten országának hirdetésére kapunk – véges. Ebből a véges erőből és energiából rengeteget pazaroltunk a békétlenség elviselésére, kezelésére ahelyett, hogy Istentől kapott szolgálatunkat végeztük volna.

Úgy gondolom, hogy a felsorolt jelenségek – a késlekedés, az egyház belső ügyeinek világ elé teregetése, a feljelentések, a szereptévesztések, a hangnem eldurvulása, az egyházi iskola szándékos támadása, leépítése, az egyházon belüli szakadás és az Istentől kapott lehetőségek és alkalmak elvesztegetése – ellentétesek Isten igéjével, a református egyház rendjével. Ezeket nagyon komolyan át kell gondolnia a gyülekezetnek, és ha valóban illik ezekre a jelenségekre a diagnózis, akkor közös bűnbánatot tartva nagyon gyorsan el kell fordulnunk ezektől, s visszatérni azokhoz a krisztusi indulatokhoz és cselekedetekhez, amelyekkel dicsőíthetjük az Egyház Urát, a mi Mennyei Atyánkat.

AMI VISZONT JÓ VOLT...

Az igazgatói megbízás véghezvitele

Noha az elmúlt időszakban nagy nyomás nehezedett az egyházközség vezetésére, az Elnökség, a Presbitérium és az Igazgatótanács következetesen végigvitte az igazgatói megbízás folyamatát. Mindez megmutatta, hogy kiélezett döntéshelyzetekben egyformán szükség van a különböző álláspontok mérlegelésére, a kompromisszumokra, de a határozott döntésekre és a döntések következetes véghezvitelére is. Az általános iskolai igazgatói tisztséggel kapcsolatos döntés az elmúlt időszak talán legnehezebb döntése volt, de az egyházközség megmutatta, van benne elég erő, határozottság – és reménység – a nehéz döntések meghozatalára.

Hittapasztalatok

Az igazgatóváltás körüli feszültségek sokak számára hoztak értékes hittapasztalatokat. Az egyik ilyen tapasztalat a rendszeres, egymásért és a gyülekezetért elmondott imádságok ereje volt. Presbiteri gyűlések előtt, istentiszteletek után, külön szervezett vagy spontán alkalmakon sokan imádkoztak a békességért, a megengesztelődésért, az Isten szerinti megoldásért, s ez erőt, vigasztalást és reményt adott. *„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.”* (Fil 4,6-7)

Ugyanígy hittapasztalat volt többek számára az Isten gondviselésébe vetett bizalom megerősítése. Hogy épp akkor élhető át Isten mindeneket kezében tartó uralma, amikor az események érthe-

tetlenné, abszurdá vagy egyenesen félelmetessé válnak. Amikor az ember már semmit nem ért a körülötte történő dolgokból, akkor erősödik meg a bizalom: semmi nem történhet a gyülekezettel és velünk, amit Isten ne látna, ne értene és ne tartana erősen a kezében. *„Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedí sohasem, hogy ingadozzon az igaz.”* (Zsolt 55,23)

Végül a durva kommunikáció, a támadások és a fenyegetettség idején gyakorolhattuk azt, amit a békesség és a méltányosság időszakában nehéz: alázattal és szelídséggel válaszolni az indulatokra. Épp a krízis nehéz időszakában teltek meg igazsággal és erővel a Szentírás máskor sztereotip mondatai: *„Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket; áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket.”* (Luk 6,27-28) *„Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tűrünk, amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk;”* (1Kor 4,12-13)

Célok és eszközök újragondolása

Minden közösségben a korszakváltás – akár békésen, akár feszültséggel terhesen következik be – alkalom és lehetőség az újragondolásra. 2018 nyarának pozitív hozadéka, hogy feltehetjük magunknak, fel kellett tenni magunknak a kérdést: miért tart fenn gyülekezetünk iskolát? Milyen legyen az az iskola, amelyet a Kecskeméti Református Egyházközség egész közössége a magáénak vall? Mi az, aminek meg kell maradnia, és mi az, aminek változnia kell? A helyes – vagyis Isten igéjével egyező – válaszok megfogalmazása még nem fejeződött be, de a folyamat elindult az Elnökségben,

a Presbitériumban, az Igazgatótanácsban – és párhuzamosan az általános iskola nevelőtestületében is.

Az általános iskola újrendeződése, új lehetőségek

Az általános iskola hosszú távú, stratégiai céljainak átgondolása mellett a némiképpen átrendeződött nevelőtestület a hétköznapi munkáját is újrászervezhette. Szolgálatba állhatott az új – a régi-új – intézeti lelkipásztor, sokan kaptak új lehetőségeket, az augusztusban érkezett, kiválóan képzett új – és régi-új – kollégák szakmai és emberi értelemben is új inspirációt, új színeket hoztak a munkatársi közösségbe.

Az általános iskolától eltávolodottak visszatérési lehetősége

Az elmúlt években-évtizedekben sokan keresték általános iskolánkat, sokan voltak megelégedve annak munkájával, eredményeivel. Ugyanakkor olyanok is voltak – pedagógusok és szülők is –, akik kisebb-nagyobb mértékben elégedetlenek voltak az intézmény irányvonalával, stílusával, ezért vagy nem is léptek be közösségünkbe, vagy időközben távoztak. Miközben sajnáljuk, hogy a nyáron pedagógusok és diákok hagyták el iskolánkat, vegyük észre az újonnan érkezőket, és örüljünk nekik. Minden bizonnyal vannak és lesznek olya-

nok – pedagógusok és szülők –, akik épp a mostani változások után fordulnak (ismét) reménységgel a református általános iskola felé.

Az általános iskola integrációja

Végül – ahogyan ezt Tóth Attila igazgató úr programjában jelezte is – az elmúlt hónapokban megindult az általános iskola „reintegrációja”. Nemcsak a gesztusok szintjén, hanem konkrét lépésekben is érezhető az általános iskola és a gimnázium közeledése, tovább erősödik az óvodával való együttműködés, és ugyanez érzékelhető az intézmény és a fenntartó testületei között is. A kollégiumi szemlélet, az egyházközség és az oktatási-nevelési intézmények közös, *„egymás terhét hordozó”* (Gal 6,2) szolgálata most, 2018 őszén kaphatott új lendületet.

Az elmúlt hónapokban egyházközségünk és kollégiumunk krízist élt át. A krízis pedig veszély – de nem csak az: esély is! Biztos vagyok abban, hogy a Kecskeméti Református Egyházközség Elnöksége mindent megtesz azért, hogy a sebek gyógyuljanak, a békétlenségek oldódjanak, hogy az indulattal és vádaskodással szemben a bocsánatkérés és a megbocsájtás kultúrája erősödjön meg. Ahogyan a második korintusi levél fogalmaz: Isten ránk bízta a *„békéltetés szolgálatát”* – itt a minősített idő, hogy ennek az elhívásunknak eleget tegyünk!

ELNÖKLELKÉSZI BESZÁMOLÓ

VARGA NÁNDOR

Főtiszteletű Püspök Úr! Nagytiszteletű Esperes Úr, Főjegyző Úr, Egyházmegyei Tanácsos Úr!
Nagytiszteletű Presbitérium!

Tekintsünk vissza a közelmúlt történéseire, és próbáljuk meg egy átfogó képben együtt látni egyházközségünket. Tegyük mindezt kálvinista egyházképünk fényében, az „igaz egyház” ismervei szerint négy pontban vizsgálva.

Kálvin Institúciójában az egyház ismertetőjegyeinek az ige hirdetését és a sákramentumok helyes kiszolgáltatását nevezi. Amikor az egyházi vezetésről, az egyház hatalmáról és rendjéről tanít, kifejti, hogy az élő egyház nem lehet meg egyházfegyelem nélkül. Isten igéjéből pedig azt a tanítást szűri le, hogy a szeretetszolgálat is az igaz egyház ismertetőjele. A szeretetszolgálat, mint cselekvő hit, a hitre jutott emberek önkéntes hálaáldozata.

Református tanításainkban egyházképünk gyakran visszatérő négy jellemzője:

1. az ige hirdetése
2. a sákramentumok helyes kiszolgáltatása
3. az egyházfegyelem gyakorlása
4. diakónia, szeretetszolgálat

Mindezekben: „Ecclesia semper reformari debet.” Szüntelenül (reformálni) meg kell újulnunk.

1. AZ IGE HIRDETÉSE

„*Predicatio verbi Dei, est verbum Dei!*” „Isten igéjének a hirdetése maga Isten igéje!” hirdették a XVI. sz.-i egyházatyák. Nagy méltóság és nagy

felelősség Isten igéjének követeként eljárni. A lelkipásztoroknak ez olyan hivatás, elhívás, amelyre földi egzisztenciájukat is felteszik, de nem csak az ő küldetésük és feladatuk. Minden keresztyén ember élete, az egész életünk igehirdetés kell, hogy legyen. Nem csak a szószékről, nem csak szavakkal, de az Isten igazságának és evangéliumának bizonyágtevőjei vagyunk. Ebbe hív el és ezzel küld el világunkba.

Egyházközségünkbe hetente átlagosan 50 körül van azoknak az istentiszteleteknek, áhítatoknak, bibliaóráknak a száma, amelyeken Isten igéjével találkozhatnak a gyülekezet tagjai. Sokan több, akár 3-4 alkalmat is látogatnak egy héten.

Az igehirdetők és az igei alkalmak ellátásáról és biztosításáról a gyülekezet gondoskodik. Igyekszünk mindenkire a lehető legközelebb eljutni, így az utóbbi években különösen hangsúlyossá vált a városrészi missziók megerősítése. (Petőfiváros, Vacsai köz, stb.)

Számba kell azonban vennünk hiányainkat és lehetőségeinket is ezen a téren. Évek óta téma a széchenyivárosi panelmisszió. A lelki munka folyamatos, és a közösség növekszik. Kinőttük a református temetői imaházat, a Planetáriumot, és jelenleg is „albérletben vagyunk” a Szent-Györgyi Albert középiskolában. A várostól ingyenes használatba kaptuk a Széchenyi sétányon lévő épületét,



melynek tulajdonjogát is szeretnénk megkapni. Isten megújító, újjáteremtő kegyelmének lenne szép szimbóluma, ha az egykori MSZMP irodaháza helyén templom, gyülekezeti ház épülhetne.

Szintén évekkal ezelőtt kezdődött el cigány-missziós szolgálatunk. Isten minden embert keres, milyen jó, hogy minket sem zárt ki irgalmából. Miért gondolnánk azt, hogy vannak olyanok, akikhez nem küld el minket ennek az örömeivel?

Az ige hirdetésének megújulása ez. Nem újat mondunk, Krisztust prédikáljuk, de új helyen keresztesük azokat az új életeteket, akikért felelősök vagyunk.

Nemcsak az igehirdetőkön és a személyi, infrastrukturális feltételeket biztosító közösségen van azonban felelősség, hanem az igehallgatói felelősség elől sem térhetünk ki. Élünk-e a felkínált lehetőségekkel, „áron is megvesszük-e ezeket az alkalmakat”? Megszenteljük-e az Istennel töltött időt? (Én hálás vagyok, hogy olyan közösségekben végezhetem szolgálatomat, ahol nem csak igehirdetőként, de aktív hallgatóként is jelen lehetek.) Személyes tapasztalatom, hogy elhívott, elkötelezett, felkészült igehirdetők szolgálnak gyülekezetünkben.

Féltéssel, aggódalommal gondolok azokra, akik az elmúlt hónapokban eltűntek a közösségből. Vajon van-e igei közösségük? Fontos marad-e számukra Isten útmutatása?

Közösség nélkül maradni, gyermekeinket – személyes sértettségünk okán – a református hitoktatótól visszatartani felelőtlen (szülői) magatartás.

2. A SÁKRAMENTUMOK HELYES KISZOLGÁLTATÁSA

Mindenekelőtt igei tanítás a keresztség és az úrvacsora lényegéről, helyes értelmezéséről.

Az utóbbi időben több változást vezetünk be, hogy azokat a családokat, akik gyermekeikre a keresztségben kérik Isten áldását, mind jobban felkészítsük fogadalmukban is vállalt felelős küldetésükre.

Minden hónapban kiszolgáltatjuk az úrvacsorát, melyek előtt egyhetes evangelizációt vagy háromnapos felkészítő alkalmakat tartunk.

A sákramentumok azonban nem a külső jegyekről szólnak csupán, és nem is ránk, emberekre mutatnak, hanem mindenekelőtt arra, akinek *„adatott minden hatalom mennyen és földön”* és akinek *„megtöretett teste és kiontott vére”* az egyetlen reményünk, és aki ebben az önmagát adó szeretetben *„velünk van minden napon a világ végezetéig”*.

Benne van a mi közösségünk lényege, ez a közösség lehet az együvé tartozásunk legerősebb kapocsa. Mindannyian ugyanannak a kegyelmes Úrnak irgalmára szorulunk és szeretetéből élünk.

A sákramentumokkal való élésben Isten alázatra, bűnbánatra, megbocsátásra, elengedésre hív. Ezek tesznek minket méltóvá arra, hogy azt mondjuk, Krisztus követői, keresztyének vagyunk. Ebben a tanításban kell megújulnunk, ebben van megújulásunk lehetősége!

3. EGYHÁZFEGYELEM

Az elmúlt évek tapasztalatai közegyházban, gyülekezetben, presbitériumban, egyéni beszélgetésekben az, hogy közösségeinkben igen fellazult ennek rendje.

Az „ige egyházában” az ige tekintélyéről árulkodik mindez. Hogyan állunk mi Isten igéjének ismeretével, elismerésével, fegyelmező erejével? Szemben állunk vele, és csak a magunk szava számít, vagy önmagunkat alávetve van önfegyelmünk is?

Kinek a szava nagyobb, és kinek a dicsősége fontosabb? A válaszokat, a valóságot Isten pontosan tudja. A közösség bölcsessége és a közösség fegyelmezése is csak az Isten igéjének mértéke szerint lehet legitim, és csak így tud segíteni egyéni eltévelyedéseinkben, útkeresésünkben.

Az elmúlt hónapok eseményei gyülekezetünkben joggal okoztak sokakban zavarodottságot, aggodalmat, megbotránkozást.

A médiumokban megjelenő sok támadással és igaztalan váddal szemben az Elnökség állásfoglalása arról szól, hogy erre türelemmel, önmegtartóztatással kell válaszolnunk. A szűkített kommunikáció talán nem a legtaktikusabb megoldás volt, de véleményem szerint az adott helyzetben a legbiblikusabb és legetikusabb. Meg kell értenünk, hogy mindenről lehet beszélni, de nem mindenhol és nem mindenhol. **Nem mindenhol:** „*Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!*” – szól a 9. parancsolat! (Deák Ferencet, amikor megkérdezték, hogy mit tartalmazzon az új sajtótörvény, válasza röviden egy mondat volt: „hazudni márpedig nem szabad”. A különböző médiumokkal való kapcsolatunk ezen sajtóetikai kérdés mértékén áll vagy bukik.) Jakab levele 3,7-12 „*A nyelv bűnei: Ezzel áldjuk az Urat és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket: ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Testvéreim, nem kellene ennek így lennie.*”

Nem mindenhol: „*Hogyan merészel közületek valaki, akinek a másikkal peres ügye van, a hitelenek előtt pereskedni, és nem a szentek előtt?*” (1Kor 6) Ez alapján fogalmazott az Elnökség májusi közleményében így: „*A Kecskeméti Református Egyházközség Elnöksége az egyházat érintő kérdések megvitatását – a Szentírás tanítását követve*

– az egyház belső fórumain kívánja elvégezni.”

Az elhúzódó konfliktusok egyik tanúsága az, hogy ezeken a belső fórumokon (gyülekezeti közösség, presbitérium, egyházmegyei testületek) azonban nem mérgezzük azzal a közösségünket, hogy úgy teszünk, mintha mi sem történe, és nem foglalkozunk nehéz ügyeinkkel. Az egyházi fegyelmezés problémája, a fegyelmezetlenség már messze túlnőtt gyülekezeti közösségünkön, ugyanakkor a felelősség egymásért mindannyiunkat terhel. Talán nem lenne ez olyan nagy teher, ha a bizalom, a közös cél, a jobbító és építő szándék általánosan elfogadott közös érzésünk lenne.

4. DIAKÓNIA

Szeretetszolgálat: a szeretettel szolgálni, a szeretetünkben szolgálni. Itt konkrét dolgokat kell tudnunk felmutatni – „a korgó gyomor az evangélium szavait is elnyomja”.

Amivel szolgálunk: az egyházközségi járadék tizede 10 millió Ft, amit minden évben rászoruló közösségeknek juttatunk el. Különböző gyűjtések, segélyalapokhoz való csatlakozás (DSZA, perselypénzek...), adományok átadása (500 db „cipősdoboz ajándék”, ruha, bútor, stb.).

A Sion ház elmúlt 20 éves szolgálatát és az 5 éves diakóniai központunkat is Istennek köszönjük meg ebben a hónapban.

Mindebben Isten Szentlelke újítsa meg minket naponként! Újuljunk meg az ige mértéke szerint: „*Ők pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük*

közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként

megettörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (ApCsel. 2,42-47)

Az alábbi köszöntő és beszámoló a 2018. szeptember 26-i presbiteri gyűlésen elhangzottak szerkesztett változata. A presbiteri gyűlés egyben generális vizitáció is volt, melyen részt vett dr. Bogárdi Szabó István püspök, Bán Béla esperes, Édes Árpád egyházmegyei főjegyző és Szőke Imre egyházmegyei tanácsos.

Szerző Bán Magdolna

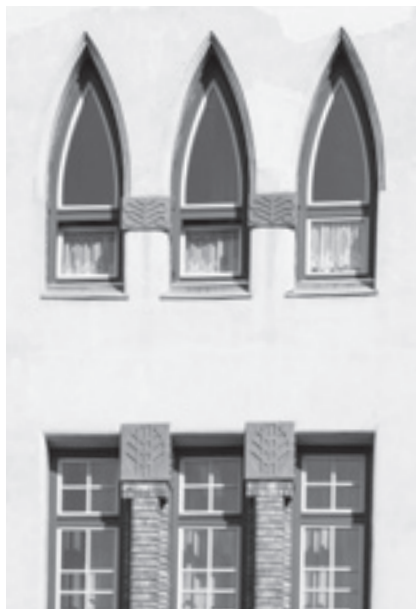
Nyári felújítási munkálatok

Presbitériumunk határozatban köszönte meg Lévai Krisztián szolgálati igazgatónak és munkatársainak, hogy a nyári felújítások, beruházások munkálataiban pontos és precíz munkát végeztek. Egyházközségünk szinte valamennyi intézményében átalakítások, tisztasági festések, új beruházások zajlottak. Istennek legyen ezért dicsőség! Mindig nagy élmény az Újkollégiumban sétálni, mert kevés oktatási intézmény mondhatja el, hogy ilyen patinás épületben kaphat helyet. A tantermek kifestése és általános karbantartása mellett a Kálvin térre (ún. Szappanos szárnyban) néző álta-

lános iskola tantermeinek első és második szintjén nyílászárócserék történtek. A belső udvaron a gimnázium részére kültéri edzőgépek telepítése történt meg. A sportszárnyban öltözőszekrényeket cseréltek, valamint a tornacsarnok falburkolatát cserélték, a galéria korlátait erősítették meg, és ott egy sportszertár kapott helyet. A gimnázium világítását felújították, három külső teraszra a biztonság érdekében üvegorlátot szereltek fel, így a diákok is használatba vehetik. Könyvtárunk a régi szervert meghibásodása miatt újat kapott, és az udvari nagy tolókapu felújítása is megtörtént.

Gyönyörű szép lett a díszterem, hiszen a padló új fényezést, lakkozást kapott, és általános karbantartáson esett át a terem. Az Ókollégiumban a Kodály Intézet számára átalakították és felújították az első és második emelet üresen álló termeit. A munka határidőre sikeresen befejeződött, így az egyetem hallgatói rendben el tudták kezdeni a tanévet. Sokak számára igazán most nyerte el méltó funkcióját az épület, hogy zene is költözött a falak közé. A Ráday Múzeum beruházásából megújulhatott a főbejárat, folyosót és új portát alakítottak ki. Az általános iskola használatában lévő tornaterem világítását korszerűsítették, és tisztasági festés is történt. Az internátusban egy referenciaszobát hoztak életre, és a magas létszám miatt egy új szobát is kialakítottak. A fiúszinten 14 szobának a vizesblokk- és előtér-átalakítása, felújítása történhetett meg, amellet, hogy itt is volt festés, és elkezdődhetett a számítógépes

hálózat fejlesztése is. A Munkácsy utcai óvodánk homlokzatát festették, illetve tisztasági festések voltak az Erkel utcai részen is. Megtörtént a Pálma Hotel és üzleteinek fűtésátalakítása, a Termosztár hőközpont és távhő beállása. A nagykonviktus homlokzati festése, belső tisztasági festés, lapostető szigetelése és az ott lévő szolgálati lakás felújítása történt meg a nyáron. Emmausban lakatos és építőmesteri munkákat végeztek, valamint a játszótér bővítésére kerülhetett sor, amit a gyerekek már birtokba is vehettek a nyáron. A Budai utcai Sion házban kazáncsere történt, ahol az önerőhöz nyújtott segítséget gyülekezetünk. A Diakónai központ előtt új járda készült, valamint tisztasági festés is volt. A Betlehem kapuja játszóház új padlózatot kapott, valamint az ún. régi presbiteri szobába felszerelték a riasztórendszert, hiszen az Ókollégium átalakítása miatt ide kerültek át egyházközségünk nagy értéket képviselő művészeti gyűjteményei.



Munkatársi kirándulás

Tavaly voltunk először a lelkészi hivatallal közösen munkatársi kiránduláson. A szakmai tapasztalatszerzés helyett most inkább a kötetlen, ismerkedős, csapatépítő és kulturális programokon volt a hangsúly. Kézenfekvő választásnak tűnt a főváros, ahol számtalan, jobbnál jobb lehetőség közül választhat az ember. A buszra szállás sem a megszokott rendben zajlott, hiszen mindenki sorszámhúzással foglalhatta el az ülőhelyét. Lelki útravalóval, énekekkel, igeolvasással és imádsággal Nagy Heni, Bíró Éva és Kabai Virág szolgáltak. Az ismerkedést segítő tíz kérdésből álló kérdőívet osztottunk ki a véletlenszerűen kialakult pároknak. A bő egyórás út alatt jó hangulatban, vidáman

végig beszélgettünk. A délelőttöt a VI. kerületben, az ún. „zsidó negyedben” töltöttük, először a Múmia kiállítást, majd a Dohány utcai zsinagógát és az emlékkertet tekintettük meg. Ebédünk egy kulináris kaland volt egy romkocsmában, ahol tradicionális keleties ízeket kóstolhattunk meg.

A délután hajókázással indult, a Boráros tértől szép, napsütéses időben a Batthyány térig. Sietnünk kellett, mert egy láthatatlan világba kalauzoltak bennünket a Millenáris parkban. Mi, szervezők, úgy gondoljuk, hogy egy tartalmas és valóban csapatépítő napot tudhatunk magunk mögött, amely az egymás közötti kommunikációt, segítséget még jobban szolgálja.

Lukács Zsuzsanna: *„Szívemhez közel álló dolgokat néztünk meg. Nagyon jó volt és izgalmas! Megvolt a kellő egyensúly a szórakozás és a kultúra között!”*

Csontos Lajos: *„Jó programok voltak és tartható volt az időbeosztás is. Várjuk a következőt!”*

Weiner Zoltán: *„Nagyon tartalmas volt, színes és élményekkel teli. Jó volt megismerkedni olyan kollégákkal, akiket korábban nem vagy csak kevésbé ismertem!”*

Mátyus Mariann: *„Tartalmas nap volt, jó programokkal. Úgy érzem, hogy közelebb hozott minket egymáshoz.”*

Weiner-Legeza Luca: *„Budapesten ritkán járok turistaként, pláne ritkán töltök el ennyire tartalmas napot. Nekem sokat adott, hogy ilyen kötetlen formában lehattunk együtt. Nem lehetne ilyet félévente?”*



Parkolóval bővült a Völker telepi imaház

Július elején a Völker telepi imaház mellett kb. 4-5 személyautó számára alkalmas parkolóhely került kialakításra. Évek óta gond volt az istentiszteletre autóval érkezők számára a parkolás, mivel a közeli szűk utcákban, erősen korlátozott volt a parkolóhelyek száma.

Az új parkolóhelyek kialakításával több, autóval érkező testvért tudunk fogadni istentiszteleteinken.

Szeretettel várjuk a Vacsi városrészben vagy Hunyadivárosban élő testvéreinket a vasárnap 8.30-kor kezdődő istentiszteleteinkre a Völker telepi imaházba a Fenyves utca 4-be!



Szabadok találkozója az Emmaus házban

Ha szeptember harmadik hétvégéje, akkor kétkeresztes berkekben ez egyet jelent Emmaussal. Idén is a Kecskeméti Református Egyházközség Emmaus házában tartotta országos találkozóját a Magyar Kékkereszt Egyesület. Az esemény jelentőségét és elismertségét jelzi, hogy telt házas találkozóra került sor több mint 130 résztvevővel. A ház szűkös kapacitása miatt így is volt olyan tágunk vagy vidéki csoportunk, akiknek jelentkezését fájó szívvel vissza kellett utasítani.

Az idei rendezvény mottója a következő ige volt: *„De te maradj meg mindabban, amit tanultál, és ami meggyőződéssé vált, tudván, kitől tanultad.”* (2Tim 3,14)

A háromnapos összejövetel fő célja az egymással való találkozás mellett az ige körüljárása, megbeszélése, mély tartalmának megfejtése volt, hiszen nem másról, mint a hitbéli örökségünkről, gyökereinkről szólt. Az evangéliumban élő hívő ember számára óriási kincsestár ez az örökség. Ápolnunk, óvnunk, vigyáznunk kell rá a mindennapokban és továbbépítkezni rendszeres imáinkkal, az Istennek tetsző cselekedeteinkkel.

A találkozó péntek este kezdődött. A regisztráció és a vacsora után Némethné Balog Katalin nyitotta meg a beszélgetést. Egy-két mondatos, lényegre törő bemutatkozás során a résztvevők bemutatkoztak, és elmondhatták, hogy kit tekintenek hitbéli példaképnek. Érdekes és szívmengető módon nagyon sokan az édesanyjukat vagy édesapjukat, illetve valamelyik közeli hozzátartozójukat jelölték meg, de voltak olyanok is, akik a dömösi misszió korábbi vezetőit, Balogh Zoli bácsit, Margit nénit vagy a még közöttünk élő Korsós Pista bácsit, Apostol Aranka nénit, Csere Gábort jelölték meg. Akadt, aki a gyermekét tekintette példaképnek vagy azt a kékkeresztes csoportot, amelynek tagja.

A szombati gondolatébresztő úgyszintén a hitbéli örökség jegyében hangzott el, majd ezt követően Péli József koordinátor vezetése mellett tizenhat kis csoportban beszélgettünk a továbbiakban a meghatározó igéről. Itt mindenki részletesebben adhatott számot arról az örökségről, amelyet Istentől, illetve az evangéliumtól kapott.

A délutáni csendes pihenőt követően ünnepi alkalomra került sor. Az országos vezetőség három

kecskeméti testvérünknek adta át a kékkeresztes jelvényt.

A délután további részében a csepeli csoport megalakulásának 35. évfordulójára készített videófelvételt nézhette végig a gyülekezet. Ezekon a felvételeken feltűntek a nagy elődök is, így akik személyesen is ismerhették őket, megismerhettek sok-sok feledhetetlen élményt velük kapcsolatban.

A filmvetítést követő beszélgetésen – aki óhajtott – elmondhatta a filmen szereplőkkel kapcsolatos élményét, tapasztalatát, némelyik felszólalásból akár egy kisebbfajta bizonyágtétel is lehetett volna, olyan szívhez szólóan idéződtek fel a régi, fontos, felejthetetlen pillanatok.

Az estét Pintérné Kóczó Zsófia lelkész áhítata zárta.

Vasárnap reggel Hodánics Tamás lelkész tartott ünnepi istentiszteletet, majd aki úgy érezte, a közös hitvallás után úrvacsorát vehetett, megerősítve ezzel is hitbéli örökségünket, gyökereinket.

Az utolsó momentum a morzsaszedegetés volt, ahol mindenki elmondhatta, mit jelentett, és adott számára az együtt töltött péntek, szombat, vasárnap.

Nem szerencsés dolog magunkat dicsérni, de a teljességhez tartozik, hogy valamennyi résztvevő köszönetét fejezte ki a kecskeméti csoport állhatatos, áldott szervező és lebonyolító munkájának. Ez a szolgálat részünkről természetes és önzetlen, szeretetből fakadó volt.

Soli Deo Gloria



25 éves a nőszövetség kecskeméti csoportja

Kedves Testvéreim!

Feladatuk kaptam, hogy számoljak be a 25 évre visszatekintő, jubileumát ünneplő Kecskeméti Református Nőszövetség megalakulásáról, munkálkodásáról. Szívesen vállaltam.

Az 1940-es években működött református asszonykör, amelynek örökébe lépve kb. 60 év elteltével megalakíthattuk a Kecskeméti Református Nőszövetséget 1993. május 10-én.

Ekkor 59 tagunk töltötte ki belépési nyilatkozatát nagy lelkesedéssel. Megválasztottuk ügyvezető testületünket. Énekünket is megválasztottuk: „Tégy Uram engem áldássá” kezdetű ének Füle Lajos által megzenésített két szép versszakát, amelyet imádóságos lélekkel minden alkalmunkon elénekeltünk.

Igen, könyörögtünk Urunkhoz, tegyen áldássá minket, hogy szűk családi dolgaink mellett mások gondjaiból is tudjunk vállalni. Egyházunktól értesültünk arról, kik a magányos, idős, tehetetlen



testvéreink, s felkeresve őket segítettünk igényeik szerint. Pl.: betegek gondozását végezte szakképzett testvérünk nagy gyakorlattal, szeretetteljes empátiával. Hozzá csatlakoztak sokan, akik indítást éreztek ilyen szolgálatra. Így megalakult a diakóniai és missziói csoport.

A kézimunkakör asszonyai szép hímzéssel, horgolással készítettek kis állatkákat, babákat, nyuszikat, csillogó karácsonyfadíszeket, csodálatosan szép asztalterítőket, könyvjelzőket a karácsonyi vásár kínálatát gazdagítva. Szintén egész évben munkát adott a sebkötöző fáslik és takarók horgolása a lepramisszió és vakmisszió számára.

A szorgos tésztakészítő asszonyaink keze nyomán sokféle levestészta, tarhonya készült, melyeknek nagy keletje volt szintén a karácsonyi vásáron. Minden készítmény bevétele a rászoruló adományozását tette lehetővé. Emmaus házunk pedig köszönettel fogadta a tésztakészítő csoport adományát. A vendéglátó csoport sem panaszkodott munka hiányára. Ugyanis gyakran érkeztek egyházunkhoz külföldi testvérgyülekezetekből vendégek egyszerre több teherautóval, gazdag adományokkal. Megvendéglésükre a díszteremben hosszú asztalokon kínálták magukat a finom étek, ugyanis akkor még nem működött a konviktus.

A kulturális bizottság többek között ökumenikus előadásokat rendezett hit és nemzet témaköréből *A hit megtartó ereje a magyar nép történelmében* címmel történelemtanárok előadásában.

Ebben az időben nyílt lehetőség a hitoktatás

bevezetésére az iskolákban. Egyházunktól kapott névsor alapján minden asszonytestvérünk vállalta a családok felkeresését hívogató céljából az egész városra kiterjedően. Néhány év múltán az 1994. év nagy boldogsággal köszöntött ránk, ugyanis elkezdhette működését a rég áhított református általános iskola Hörcsök Imre igazgatásával. Mi, asszonyok teljes létszámban feladatunknak éreztük az iskolába készülő kisgyermekek hozzánk hívogatóját. Igyekezettünket megáldotta Urunk, 43 kisdíák ülhetett református iskolánk padjaiba.

Bibliatörténet-mondó délutánokra sok hittanuló tanuló eljött a városi iskolából is. Anyák napján versekkel, dalokkal köszöntöttük az édesanyákat templomunkban.

Hogy tudjunk egymás munkálkodásáról, negyedévenként beszámoltak a csoportok vezetői a tagság előtt munkájuk örömeiről, nehézségeiről. Megbeszéltük jövőbeli feladatainkat is. Sokszor visszaemlékszem azokra a szolgálatársaimra, akiket azóta hazahívott teremtő Édesatyja. Jelentősebb szolgálataink ezek voltak.

Telve szívem Istenem iránti hálával, hogy megalkothattuk, és hogy most megünnepelhetjük negyedszázados jubileumát szeretett Kecskeméti Református Nőszövetségünknek. Köszönjük egyházunknak a szolgálati lehetőségeket, és hogy szolgálhattunk.

Nagy kiváltság és öröm számomra, hogy mindezek részese lehettem az ő nagy kegyelmességéből, és hogy hat éven át szövetségünk elnöke lehettem.

„Míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” Gal 6,10

Negyedszázad Krisztus szolgálatában

25 ÉVES A KECSKEMÉTI REFORMÁTUS NŐSZÖVETSÉG

„Sok mindenért aggódol és nyugtalankodol, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre..” Lk 10,41b-42a

Nőszövetségünk 1993. május 10-én alakult 59 fővel az országos nőszövetség budapesti újjáalakulásának örömhírére és egy nagyon kedves kiskunhalasi területi konferencia után. Mindezt megelőzte a lepramisszió munkájába való bekapcsolódás 1981-től, amely utat nyitott a misszió ügyének imádságban hordozásához és a kétkezi segítő munkálkodás: a kézimunkakör elindulásához. Az alkalmak azóta is tartanak, igyekszünk folytatni Osváth Viktorné, Pungur Béláné, Szabó Gáborné és Dr. Török Istvánné szolgálatát, de új lehetőségeket is keresünk.

Június 3-án, vasárnap a harangok hálaadó ünnepi istentiszteletre hívtak, melyen röviden

visszatekintettünk a szolgálatban eltelt negyed évszázadra. Tagjaink aktívan részt vettek a liturgiában, lekióolvasásban, igehirdetésben, imádságokban. Az istentisztelet utáni hangulatos „kávéházban” örömteli beszélgetések folytak idősek és fiatalok között.

Június 16-án, szombaton az Emmaus házban tartott gyülekezeti nap lehetőséget adott részletes beszámolóra munkánkról. A vetített képes előadásból kiemeltük a kézimunkakör és a téstakésztítő csoport diakóniai célú szolgálatát, a játszóház és a látogató-hívogató csoport aktív missziói munkáját, egymás számontartásának fontosságát és kapcsolattartásunkat határon túl élő testvéreinkkel.



Tevékenységünk alappillérei a Szentírás és az imádkozás, erre épül missziói és diakóniai szolgálatunk. A 25 év során mindig igyekeztünk a gyülekezet és lelkészeink felől érkező kihívásokra, kérésekre válaszolni lelkes és aktív cselekvéssel.

Az eltelt időben néhány szolgálati águnk átalakult, és új területeket is találtunk. Ilyen pl. a Baba-mama kör és a Betlehem kapuja játszóház, melyben felváltva vigyázunk az ügyes-bajos dolgukat intéző anyukák gyermekeire. Sorozatokat szervezünk, életrajzokat dolgozunk fel, így merítünk példát hazájukhoz és egyházukhoz hű aszszonyok életéből. A nők világimanapját és a Kárpát-medencei imanapot a kezdetektől fogva megtartjuk. A karácsonyi vásárra készülés és a vásár maga mindig fontos szerepet tölt be közösségünk életében, hiszen a befolyt összeg nagy részét felajánljuk diakóniai célokra.

Adakozunk templomfelújításra, Szeretethét ifjainak táboroztatására, az adománygyűjtésben és a szervezésben is élen járunk, imádkozunk az elesettekért, özvegyekért, idősekért. Testvér-gyülekezeti kapcsolatot ápolunk kisebb gyülekezetekkel. Néhány kézimunkázó tagunk gyönyörű keresztelői keszkenőket hímez zászlós báránnyal, finom mintával és monogrammal a megkeresztelendő gyermek számára.

Minden összejövetel áhítattal kezdődik, majd az aktuális feladatokra térünk. Részt veszünk a kerületi konferenciákon, csendesnapokon. Másokat is hívunk, próbálunk hidat építeni a még távollévők felé. Kecskemét is több alkalommal ad helyszínt országos, kerületi és megyei szintű konferenciáknak.

Hisszük, hogy az Úr sok feladatot bíz ránk, de az erőt is megadja hozzá. Minden esendőségünk ellenére igyekszünk Krisztus szolgálólányaiként élni.

Bizonyságtétel

A kecskeméti református gyülekezet nőszövetségének 25 éves jubileuma alkalmával kaptam a kérést és lehetőséget a nőszövetség tagjaként bizonyságtételre.

Biros Mihályné Hörcsög Zsófiának hívnak. A keresztségben édesapámtól a Hörcsög vezetéknevet, apai nagymamám után a Zsófia keresztnévet kaptam. Bizonyságtételem alapigéje: „.....neveden szólítottalak, enyém vagy.”

A latin mondás szerint: Nomen est omen, amelynek szó szerinti fordítása magyarul: *a név előjel, a név jósjel*. Jelentése pedig: *nevében a sorsa, a név elárulja viselőjét, a név maga az ember*. A Zsófia jelentése magyarul: bölcsesség. A vezetéknevem magyar szó, s jelentése nem szorul magyarázatra:

hörcsög. Ha visszatekintek fiatal és középkorú éveimre, bizony e vezetéknev – nemcsak az anyakönyvemben, hanem – jelentésében a bensőmben is a sajátommá vált. Keresztnevem jelentése, a bölcsesség azonban nem vált ugyanígy a sajátommá. Jelentése ellenére szeretem a vezetéknevemet, és szeretem a keresztnévemet is. Kérek és remélek hozzájuk alázatot, bölcsességet az Úrtól, mert éppen a bizonyságtétel papírra vetésekor olvasott igék által mindkettőn megszólított. A Hörcsöghöz így: „*Legyetek....a háborúságban tűrők...*”, a Zsófiához így: „*Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.*”

Hárman voltunk testvérek féltestvérként. Ahogy az ilyen családotknál mondják: „*a te gyereked meg az én gyerekem veri a mi gyerekünket*”. Én vol-



tam a „*mi gyerekünk*”, de hála Istennek, sohasem bántottak. Gyermekként, de a kor haladtával is, a szívem csak akkor érez melegséget, ha van, aki rám mosolyog, és van, akire mosolyoghatok, vagy adhatok, kaphatok egy szeretetteljes ölelést.

Egy rövid idézet szerint: *„A mosoly olyan, mint egy bátorító, gyöngéd ölelés, mellyel élni segítjük egymást.”* Örülök, hogy az Úristen megláttatta velem, hogy nem vagyok büntelen. Ezt a sok év tapasztalata, keserve, buktatója, a sok elkövetett hibám felismerése mutatta meg. Néha arra gondolok, hogy azért kellett ezt az utat végigjárnom, hogy a tapasztalataimat át tudjam adni másoknak. Az Úristennel viszont mi évtizedeken át nem voltunk beszélő viszonyban. Azt mondom, hogy MI, pedig csak én nem vettem észre, hogy ő szólítgat, csak nekem nem volt fülem a hallásra. És annak ellenére, hogy nem hallottam őt, mégis megóvott. Adott a rokonaim mellett barátokat, vezet közösségekbe, tanít, és egyedülállétemben segít meghal- lanom ilyen szavakat: *„Te magad légy a szeretet! Sosem leszel társtalan.”* Az évek során folyamatos veszteségekkel, fiútestvérem, szüleim, férjem, majd élettársam halálával egyedül maradtam. Ebben a magamra maradottságban – annak ellenére, hogy engem ismertek volna – , egyszer csak kaptam hívó szót a nőszövetség közösségébe.

A Kecskeméti Református Nőszövetség 25 éves jubileumát ünnepeljük ebben az évben, de én csu- pán az utóbbi években kaptam ajándékul a közre- működés lehetőségét. Amikor a hívó szót kaptam, nem tudtam kik ők, közülük nem ismertem senkit, és azt sem, hogy milyen tevékenységet végeznek. Azt gondoltam: *„a szokásos nyugdíjasklub lehet”*. Közöttük azonban megláttam és tapasztalom, hogy

nem öncélú és önmaguk szórakoztatását kereső emberek együttléteinek alkalmi az összejövetelek. Sokkal inkább – az imaközösségen túl – annak megbeszélése, mit tehetnek a szövetség tagjai másokért az összejövetelek közötti időben. De nemcsak tevékenykedésre kaptam a nőszövetség- ben lehetőséget, hanem megtapasztalhattam azt is, amit a saját szavaimnál sokkal jobban fejeznek ki a következő, Simon András grafikusművészől kölcsönvett idézetek:

*„A szeretet közösséget teremt.
Ahol kiárad, ott virágba borul az élet,
és a feltétlen elfogadás örömeiben
begyógyulnak a sebek.*

*„A szeretet nem csupán érzelem,
hanem tudatos elköteleződés is.
Megtartó hűség,
amely bonthatatlan
egységbe forraszt.
Aki nem tér ki Előle,
gyógyító jellé válik
a széthulló világban.”*

Mindezekért érzem nekem szólónak az igét: *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”*

És ugyanezen ige folytatásával kívánom az Úr ál- dását a jelen kiadvány minden kedves olvasója életére: *„...Ha vízben kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód!”*

Nyugdíjas lelkészek köre

Öregember nem vén ember – tartja egy szólásmondás. Ennek mintájára azt is lehet mondani, hogy az öreg lelkész nem vén lelkész. A következőkben a kecskeméti és Kecskemét környéki nyugdíjas lelkészek körét, munkaközösségének életét kívánom bemutatni a Kedves Olvasónak.

Kezdjük talán az életkorral! A kis csapat tagjai közül néhányan már túl vannak földi életük nyolcvanadik évén, például e sorok írója is. De a többiek is közelítenek a jól ismert bibliai „határkőhöz”: „*A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő...*” (Zsolt 90,10.) Ennek ellenére is lelkes csapatról beszélhetünk. Első összejövetelünk még 2014 októberében volt Kecskeméten, Szarvas utcai Sion nyugdíjasházban. Tizenketten voltunk jelen. Valójában tizenheten kaptak meghívót, csak hogy az már a kezdet kezdetén világos volt, hogy néhányan betegség miatt nem tudnak részt venni a rendszeres munkában. A tagság névsora azóta megváltozott. Részben azért, mert –szomorúságunkra – néhány testvérünk Isten akaratából „eltávozott” közülünk, részben pedig azért, mert mások viszont – örömeinkre – időközben csatlakoztak hozzánk. A „csatlakozók között” külön is meg kell említenünk Sárkány Tibor evangélikus lelkésztestvérünket, és feleségét,

Zsóka asszonyt, aki szintén evangélikus lelkész. Így a lelkész kör ökumenikus jellegűvé vált. Sajnos ebben az esztendőben Sárkány Tibortól elbúcsúztunk, januárban temettük. Rajta kívül még Kern Máriát, Bárdos Zoltánt, Szél Jánost és Csapó Andrást hívta haza Urunk a közösség tagjai közül, őket még az előző évek valamelyikében.

Az első alkalommal az a határozat született, hogy kéthavonként találkozunk, leszámítva a nyári hónapokat. Ez azt jelenti, hogy évenként öt összejövetelünk van, a páratlan hónapok harmadik szerdáján délelőtt. Az alkalmak áhítattal, vagyis igemagyarázattal kezdődnek, melyeket közös imádsággal zárunk. Névsorrendben haladva mindenkire sor kerül, már ami az igemagyarázatot illeti. Az első néhány összejövetelünk alkalmával mindenki „bemutatkozott”, ugyancsak névsorrendben. Bemutatkozott, azaz ki-ki elmondta, hogy miként lett hitben járó ember, és hogyan hívta el Isten a lelkipásztori szolgálatra. Természetesen mindannyian megismerhettük egymás családi helyzetét is, amennyiben még nem ismertük volna. Örömeinkről és életünk nehézségeiről is szóltunk, így legalább egymás terhet is tudjuk hordozni közösségi és egyéni imádságainkban. De hát erről is szól Pál apostol, amikor buzdít



bennünket: *„Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be Krisztus törvényét.”* (Gal 6,2.) A továbbiakban egy-egy teológiai, egyháztörténeti vagy egyházigazgatási kérdés megbeszélésébe kezdünk oly módon, hogy valaki bevezeti a beszélgetést. Csak néhány példát említek most a teljesség igénye nélkül: *Egy református lelkész tapasztalatai országgyűlési képviselőként; Ismerkedjünk meg a*

revideált újfordítású Bibliával! (Ennek népszerű neve: RÚF); Mit köszönhetünk Szenczi Molnár Albertnek?; A börtönlelkészi szolgálatról; Mária Dorottya, az utolsó magyar nádorné; Nyelveken szólás az Apostolok cselekedeteiben, illetve Korinthusban.” Mint fentebb jeleztem, a címek csak „ízeltők”, melyek segítségével belekóstolhatunk a nyugdíjas lelkészek körének „menüjébe.” És itt Isten



iránti hálaadással kell megemlékezmem két olyan testvérünk előadásáról, akik már „a színről színre látás kegyelmi dimenzióját” élvezhetik. Kern Mária testvérünk, aki a Szarvas utcai Sion ház lakója volt sokáig, nagy-nagy szeretettel és szakértelemmel beszélt hajdani teológiai tanáráról, a néhai Dr. Vályi Nagy Ervinről. A másikat az azóta szintén elhunyt Dr. Nagy István főigazgató (Nagykőrös) és teológiai tanár testvérünk tartotta ilyen címmel: *Mi lesz veled reformátuslelkész-képzés?*

Azt talán külön nem is kell említenem, hogy gyűléseink sok-sok személyes beszélgetésre is alkalmat nyújtanak. Ezek nélkül szegényebb lenne életünk. Egy-egy csésze kávé vagy tea mellett könnyebben megoldódik a nyelv és megnyílik a szív.

Ami a terveinket illeti, szólnom kell arról, hogy nem csupán önmagunkat tanítjuk. Nemrég vetített képes előadást tartott köztünk Vetéssy Katalin nyugdíjas gimnáziumi igazgató Szíriáról, vagyis arról az országról, amelyik a keresztyén ősegház színtere volt a Krisztus utáni első századokban, ma pedig oly sok rombolás és szenvedés színtere. Szívszorító volt látnunk a részben már a Bibliából is ismert helyszíneket a korábbi, illetve a harcok során megrongálódott állapotukban. Még akkor is,

ha azért van, ami épségben megmaradt. Legalább is eddig. Remélhetőleg még több olyan téma is előkerül majd a jövőben, melyek megbeszéléséhez –hadd mondjam így – „kívülről jövő”, de a Jézus Krisztusban való hitünk tekintetében „testvéreink” segítségét fogjuk kérni.

És mi az Isten előtti felelősségünk azok iránt, akik tartós betegségük miatt nem tudnak közénk jönni? Mindenekelőtt imádkozni szoktunk értük, de mással is adósai vagyunk nekik. Kapnak ők is meghívót a gyűlésekre, még ha nem tudnak is eljönni. Hadd értesüljenek arról, hogy mivel is foglalkozunk. De meg is látogatjuk őket, akik a betegség terhét hordozzák. Így látogatta meg például egy kis küldöttség a nyugdíjas orgoványi lelkésztársunkat, Csapó Andrást. És – hála Istennek – még idejében, mert a látogatás évében Urunk hazahívta hűséges szolgálóját. Csakugyan helyes Isten Lelkének vezetésére elindulni és cselekedni. Bárcsak mindig ezt tudnánk tenni!

Valaki egyszer azt mondta, hogy nincs annál fájdalmasabb, mint amikor egy nyugdíjas „ingerszegény” környezetben él. Neki is fájdalmas, de a vele együtt élő szeretteinek is. Nos mi, nyugdíjas szolgálói Urunknak, tudatosan el akarjuk kerülni ezt a „fájdalmat”. De talán többről is van itt szó. Nevezetesen arról, hogy az Úr Jézus Krisztusnak valójában nincsenek is nyugdíjas szolgálói. „Míg tart a ma”, vállaljuk a részünket az evangélium hirdetésében. Akkora részt, melyre Urunk erőt ad nekünk. A többit pedig órá bizzuk, aki így bátorít mindannyiunkat, akár nyugdíjasok vagyunk már, akár még ez előtt a kor előtt vagyunk: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem! Az én Atyám házában sok hajlék van...”* (Jn 14, 1-2/a – RÚF)

Egyházközségünk a kadafalvi szüreti és falunapon



Lakóhelyemen, Kadafalván nyolcadik alkalommal rendezték meg a részönkormányzati képviselők Mák Kornél alpolgármester, helyi képviselő úr vezetésével a szüreti és falunapot.

A Kecskeméti Református Egyházközség az idén öt évre tekinthetett vissza, mivel 2014. évtől kezdve a helyi református közösség e „jeles napon” képviselteti magát.

Az idén is lelkes csapat verbuválódott egybe.

Jelen volt Szabóné Szanyi Ilona, aki pásztorol bennünket, az istentiszteleteken hirdeti az igét a Szent József kápolnában, aki vezeti a bibliaóráinkat havonta egy alkalommal, amikor Kadafalván élő családok a házigazdák. Hittanórákat tart a helyi általános iskolában. Ő hozta az igét erre az alkalomra is.

Jézus mondja: ...ne annak örüljeteK, ... Inkább annak, örüljeteK, hogy nevetek fel van írva a mennyben. (Lk 10,20)

A színpadról általa szólt az egybegyűlteKhez az ige, miközben elment az áram, de a tőle megszokott hangerővel azt hangsúlyozta, bizonyára örülnénk,

ha ez nem így lenne, de tud mondani egy jobb, egy nagyobb örömhírt: *„Inkább annak, örüljetek, hogy nevetek fel van írva a mennyben.”*

Pál Ferenc misszióért, hittanoktatásért, Széchenyi városrészért felelős lelkipásztor indította el 2013-ban virágvasárnapon Kadafalván a vasárnapi istentiszteletek sorát a Szent József kápolnában. Jelenleg hittant is tanít a kadafalvi általános iskolában. Ezen a napon a testi táplálékunk elkészítését vállalta magára, ez alkalommal is különleges, egyedi ízesítésű bográcsgulyást kanalasztunk.

Szondi Endre hitoktató a lufihajtogatás fortélyába vezette be a megszóított, a sátrunknál megálló gyermekeket, szüleiket. A lufik formázásában, a lufik felpumpálásában Varga Emma,

Hédi és Vince – elnöklelkészünk gyermekei – nagy segítségek voltak.

Az asztalunknál a lufik mellett a gyerekek által készített hűtőmágnesek sorakoztak a fenti igével. Míg a gyerekek ügyeskedtek, a szülőkkel jó, előremutató beszélgetések alakultak.

Egyházunkat, saját házunk táját bemutató kiadványokkal próbáltunk közelebb kerülni azokhoz, akik megálltak az egyházközségünket hirdető molinónál, amit az asztalunk két oldalánál büszkén, hívogatón lengetett szél.

Elnöklelkész úrral – aki szintén jelen volt – nyugtáztuk, hogy az ilyen és ehhez hasonló alkalmak remek lehetőséget adnak az adott helyen a gyülekezetimisszió gyakorlására.



Nyári ifjúsági táborok

Istennek hála, gyülekezetünk fiataljaival idén nyáron két, nagyon áldott táborban is részt vehettünk.

IFITÁBOR

Az egyik Ceglédfürdőn volt júliusban, amelyen gyülekezetünk maroknyi ifjúsága vett részt. Az igazi életről szóló hét nagyon családias hangulatban telt. A közösségépítő kalandpark, strand és sport mellett délelőttönként igei tanításokat, esténként meghívott bizonyágtéveket hallgathattunk meg. A tábor elmaradhatatlan táborúzzel, majd utolsó nap istentisztelettel zárult.

A fiatalok írták:

„Istennek hála ezért a táborért! Az nagyon jó volt benne, hogy volt sok idő személyes beszélgetésekre, családias volt.”

„Egy fantasztikus hét, sok új barát, jó beszélgetések, változékony időjárás, sportos programok és ölelés Istentől. Számomra ezeket jelentette a ceglédfürdői ifitábor. Köszönöm, hogy én is tagja lehettem ennek a szuper csapatnak.”

„Nagyon sok mindennel gazdagodtam a hét alatt, és ezért nagyon hálás vagyok Istennek. Sok új barátot szereztem, sokat beszélgettünk és neveltünk. A programok is izgalmassak voltak. A kedvenceim viszont az áhítatok és bizonyágtételek voltak. Igazán sokat tanulhattam belőlük.”

REFISZ NYÁRI TÁBOR

Idén nyáron az ország különböző pontjairól 330 fiatal gyűlt össze Balatonszárszón (közülük több mint 20-an kecskemétiak), hogy egy héten keresztül Istenre figyeljenek, és megélik azt a szeretetközösséget, amire Isten elhívott bennünket. A táborban nemcsak az volt a csodálatos, hogy ez a rengeteg ember őszintén és szeretetben tudott együtt lenni, hogy közös élmények és mély beszélgetések által rengeteg új barátság született, hogy a ki-mit-tudon („REFlektor”) fantasztikus

produkciókat láthattunk, hanem mindenekelőtt az, hogy az élő Isten megajándékozott minket az ő személyes, életet átformáló jelenlétével. Több fiatal (köztük kecskeméti is) számolt be arról, hogy Isten hozzá is személyesen odalépett, szíve mélyéig megszólította, átélhette, hogy Isten megbocsátotta a bűneit és új életre hívta el. Valami hasonlót élhettünk át, mint az apostolok az első pünkösdkor, amikor Isten Lelke fújni kezdett az égből, hangzott az igehirdetés, az emberek pedig szívük mélyéig megszólítva érezték magukat, és nagyon sokan megtértek (ApCsel 2). Hála legyen Istennek mindezért!

NYITRAI BETTI

Idén augusztus 6-12-ig REFISZ nyári táboron vettem részt. Újonc voltam ebben a közösségben, táborban, de hamar otthonra leltem itt. Nem igazán szoktam járni táborokba, ennek ellenére elmentem, mivel a barátaim, ismerőseim nagyon ajánlották, és garantáltan jó élményeket ígértek.

A hét első napjain még nem tudtam, hogy a programok pontosan mit fognak takarni, mivel útjuk el majd az időt, de nem sokáig kellett aggódom emiatt. A csoportbeszélgetéseken lehetőség volt arra, hogy megismerjük egymást, és a témák megbeszélése után sok minden tisztábbá vált bennünk. Nagyon tetszett az, hogy csoportvezetőinkkel tízpercezhettünk, ami egy lelki beszélgetést takart. Ha bántott valami, vagy tanácsot szerettem volna kérni, bátran fordulhattam hozzájuk. Legtöbbször Isten volt a téma és az őhöz való közeledés. Esténként a vendégek, akik jöttek a REFISZ-re, érzéseket váltottak ki belőlem, és az itt elmesélt

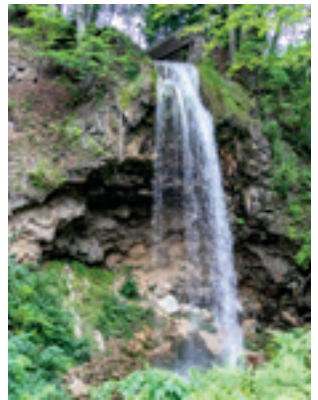
élethelyzetekkel még közelebb kerültem az Úrhoz. Volt egy este, amikor a lelkünket megérintő beszéd után szokásosan énekeltünk, bár fennállva. A szél erősen fújt és ijesztően, de közben nyugalmat éreztem, mert tudtam, hogy ez Isten műve. Tudtam, hogy tudatni akarta: itt van velünk. Ezen az estén többen megtértek. Én is tanúja lehettem egy bizonyágtételnek, ahova az Úr irányított, azzal a feladattal, hogy támaszt nyújtsak.

Azt nem mondhatom büszkén, hogy megtértem, mert nem történt meg, viszont egy olyan útra léptem Isten és a tábor segítségével, aminek a végén a megtérésem lesz.

Minden kezdet nehéz, de itt a búcsúzás volt az. Istenre és barátokra leltem, valamint feledhetetlen élményekre, ahogyan megjósolták.

BENEDEK BÁLINT

Számomra nagyon meghatározó volt, amikor beléptem a kapun, és mintha egy teljesen másik világba csöppentem volna bele. Itt mindenki segítőkész és kedves volt! (Máshol ilyen nehezen lehet találni.) Az egyik legkedvesebb emlék, hogy az énekek mindig hangszeres kíséretet kaptak. A zenei aláfestés segített abban, hogy az énekek közben csupa jó élmény jusson az eszembe. Az előadások közelebb hoztak Istenhez, és a gondolkodásmódomat is pozitív irányba változtatták meg. Újdonság volt számomra az is, hogy lehetett bárkivel tízpercezni, ahol a csoport előtt nem vállalt gondolataimat megoszthattam a vezetőimmel. A csoportvezetőim nagyon kedvesek voltak, öröm volt velük a foglalkozás. A délutáni szabadfoglalkozásokon alkalmunk nyílt a szabadstrandon fürdeni.



Hálás vagyok a Bárka Tábort nyújtotta pályázati lehetőségért, melynek köszönhetően én és még nagyon sok fiatal kedvezményesen vehetett részt egy ilyen páratlan élményben.

Ez az egy hét nagyon gyorsan eltelt, és már a vonaton hazafelé hiányzott az a légkör, ami ott volt. Azon gondolkodtam, hogy ki lehet-e fejezni

egy szóval ezt a tábort, de arra jutottam, hogy képtelenség! Az iskolámban is érdeklődtek, hogy milyen ez a REFISZ tábor, és csak annyit mondtam, hogy ezt át kell élni, gyere el a következőre, és megtudod milyen, mert ezt szavakban kifejezni nagyon nehéz!

Szerző Pálné Lencsés Szilvia

Fotó Papp Attila
Lengyel Anna

Színezd újra!

Ez az óhaj, illetve felhívás volt a mottója az idei nyáron, 2018. július 30. és augusztus 4. között megvalósuló gyülekezeti táborunknak, melynek helyszíne újra a Bükk hegység kapujában fekvő Felsőtárkány volt. Az ötödik többgenerációs tábort szerveztük a már jól bevált struktúra szerint, mely életkornak és érdeklődésnek megfelelően 12 választási lehetőséget kínált a résztvevőknek. Minden csoportban a következő ige fényében folyt a munka:

„Mint Isten sokszínű kegyelmének jó sáfárai, legyetek egymás szolgálatára, ki-ki azzal az adománnyal, amit kapott.” (1Pét 4,10)

A gyermekkuckóban a 46 fős létszám okán három csoportban az életkori sajátosságoknak

megfelelő módszerekkel az Úr Jézusra jellemző tulajdonságszíneket vizsgálgatták: alázat, őszinteség, formálódás, bizalom, vigasztalás. Azt is kutatták, hogyan válhat az ő kis életük is ezeknek a színeknek hordozójává

A konfi-kondi 13 fős csoport tagjai a sajátos érzelemszíneiknek megfelelően a lázadásról, dacról, boldogságról és imádságról beszélgettek számukra vonzó módszerekkel és sok-sok játékkal.

Hasonlóképpen az ifjúsági csoport, akik 14 főt számláltak.

A nagy ifisek mindössze ketten voltak, de a legkisebbek között végzett szolgálatuk alapján a „nélkülözhetetlen” jelzővel illethetjük őket.

Lehetőség nyílt a házaspároknak (14 fő) is egymásra és az Úr Istenre figyelni a hét során, számba véve és erősítve azokat a területeket, melyek a házasságban kulcsfontosságúak.

A férfi kör (6 fő) új szintet hozott a táborunkba, aminek nagyon örültünk.

A női kör (19 fő) lelki életünk meghatározó színeit vizsgálta:

- az aranyárgát, az üdvbizonyosság színét
- a feketét, ami szembesít bűnös hajlamunkkal
- a pirosat, ami Jézus vérének és megváltó munkáját idézi
- és a fehéret, a tiszta szív jelképét, amit egyedül Jézus ajándékozhat mindannyiunknak, ha elfogadjuk értünk hozott áldozatát.

Az idei táborban a bibliaiskolai alkalmak (18 fő) a Timóteushoz írt első levéllel foglalkoztak, mégpedig három szinten, három módszerrel. Az első szint a legkézenfekvőbb módszer alkalmazása volt: a levél figyelmes végigolvasása. Másodszor a bibliaiskola résztvevői összefoglaló előadást hallgattak meg a kiválasztott szövegről. A bibliaiskola előadója Dr. Balla Péter professzor volt, a Károli egyetem rektora, a Hittudományi Kar Újszövetségi Tanszékének vezetője, aki segédlelkészként 1985-86-ban gyülekezetünkben is szolgált. A harmadik módszer, amivel az 1. Timóteust a bibliaiskola feldolgozta, az négy „szeminárium” volt. Itt a Balla Péter által használt felosztást követve, egy-egy témához „szinopszisokat” készítve, az azonos témákról szóló levélrészleteket egymás mellé ollózva és olvasva beszéltek végig a kiválasztott bibliai könyvet.

Istennek hála, az idei táborunknak is az egyik

legmeghatározóbb színe, a maguk közvetlenségével és jókedélyével, a kékkeresztesek csoportja volt 30 fővel. Isten igéjét vizsgálva azt tanulták, hogyan lehet jól, hatékonyan, krisztusi szeretettel kifejezni véleményünket, érzéseinket, kéréseinket – ún. keresztyén asszertivitás tréninget tartottak. Előadóik Budapestről érkeztek a Baross téri gyülekezetből: Ráth-Zimák Zsófia gyermekpszichológus és férje, Ráth Olivér.

Az idei táborunkban a zenei műhely (17 fő) különösen is sokszínű szolgálata segítette mindannyiunkat Istenünkre és az ő igéjére hangolódni.

Esténként Lovas András, egyházkerületünk missziói referensének tanítása által gazdagodhattunk, amely az evangéliumi gyülekezet alapvető jellemzőit tárta elénk az Efézusi levél alapján.

A délutánok és esték színeit idézve, főbb programlehetőségeink a következők voltak: családi sportdélután, főzőverseny, kerékpártúrák, barlangtúrák, gyalogtúra, kirándulások, táncház, filmklub, Living Room koncert, Ki-Mit Tud, népdaléneklés a tábortűz körül.

A 207 fős táborban – melynek átlagéletkora az idei évben 37 év lett – 32 szolgáló segítette a hét lelki programjait és operatív feladatait. Isten áldja életüket, további szolgálatukat!

Táborunk célja az volt, hogy egyéni keresztyén életünk elhalványult, megkopott színeit Istenünk megelevenítse, hogy mi ezzel az ajándékkal gazdagíthassuk, újraszínezhessük gyülekezetünk életét, megerősödvé abban az igazságban, hogy: „*Ő fejünk, mi Néki tagja, Ő a fény, mi színei*”.

Osváth Viktorra emlékezve

*„Szívesen hordozom keresztemet,
Hisz az Úr kedves kezéből kapom,
Ő kínok útján is Isten áldott földjére vezet,
Ott sírba teszem végre bánatom,
Üdvözítóm maga törli le könnyeimet.”*

Johann Sebastian Bach LVI. kantátájából a *Keresztfal (Kreuzstab)* c. kezdő sorai



Osváth Viktor 1921. szeptember 19-én született, sajnos édesanyja a szülésben meghalt, így őt nem ismerhette. Gyermekeveit édesapjával, Dr. Osváth Gedeon iskolaigazgatóval Aszódon töltötte, 1927-ben jöttek Kecskemétre. Édesapám itt érettségizett az akkori Tisza István Református Reálgimnáziumban.

Kisgyerek kora óta zenét tanult, amiben igen tehetséges volt. Középiskolás éve alatt már különböző versfeldolgozásokat, versmegzenésítéseket, kórusfeldolgozásokat írogatott. Ezek meg is jelentek az akkori református ifjúsági újságban (Mi utunk), valamint a Kecskeméti Lapok akkor is létező formájában. 1939-ben beiratkozott a budapesti teológiára, ahol nemcsak a teológiai, hanem zenei ismeretszerzés szempontjából is kinyílt előtte a világ. Árokháti Bélától tanult, akinek a nevét az énekeskönyvben is láthatjuk, valamint énekelt a Ráday kórusban, melyet egy évig vezetett is, ez a Teológiai Nekra volt. Emellett járt rendszeresen énekelni az evangélikusokhoz a Lutheránia énekkarba, az akkori karnaggyal, Velter Jenővel nagyon jó barátságba került, de még a katolikus

Szent Cecília énekkarba is járt. Nagyon sokféle nyitott volt, mert közben elkezdte kántor-tanítói tanulmányait is. Az első lelkészképesítő vizsgát 1945 októberében tette le, ekkor már négy napja Cecén volt segédlelkész. 1947-1949 között Vezensybe került, és megszerezte a második lelkészképesítő vizsgáját. Majd 1949-től 1952 áprilisáig Budapesten a Faszorban volt segédlelkész. Ekkor ismerkedett meg feleségével, akivel 1950 nyarán kötött házasságot. Ifjú házasságként 1952-től visszakerültek Vezensybe, 1960. január 1-jétől pedig Kecskemétre lelkész karnagyi státuszba.

A bemutatkozó szolgálaton Bach LVI. kantátáját énekelte (szóló, basszus), orgonakíséretét Gyülvérsi Barnabás látta el. Akkor a gyülekezet még az 1921-es énekeskönyvet használta, így azt tűzte ki célul, hogy az 1948-ban megjelent énekeskönyvet használják. Az itteni énekkarral együtt tanították meg a gyülekezetet a szép és ritmikus éneklésre. Belevetette magát az énekkari és kántori szolgálatba. Abban az időben még zenekar is létezett a gyülekezetben, így a zenekarral és az énekkarral közös áhítatokat is tartottak főleg a reformáció ünnepkörében az evangélikus templomban vagy helyben.

1969-ben megjelent az *Egyházzenei vezérfonal* két kötete. Az első kötet zeneelméleti ismeretgyűjtemény volt kántorok és karnagyok részére, a második kötet kórusgyűjtemény volt, melyben 16 Osváth-mű is szerepelt. Komponálásakor mindig fontosnak tartotta, hogy megmutassa műveit Gárdonyi Zoltán professzor úrnak, akivel jó barátságba került, és nagyszerű tanácsokat kapott tőle.

Sűrű szolgálata volt: fél 8-kor istentisztelet, hivatal, temetések egész nap, délután kóruspró-

ba vagy bibliaórai szolgálat. Éjszaka komponált vagy évente egyszer szabadsága alatt, amikor a mátraházi lelkészüdüdőben üzemzűnet volt. Az 1960-70-es években a kották sokszorosítása nehéz volt, így éjszakánként kézzel írta a szólamkottákat, alá begépelte a versszakok szövegeit. Sok művet úgy írt, hogy olyan kórusok is elénekelhessék, akik létszám gondokkal küzdöttek vagy nem kottaolvasók. Sok olyan műve van, ami könnyen tanulható, de ettől még nagyon szép. Az volt a fő küldetése, hogy ellássa ezeket az énekkarokat. Nagyon sok énekkar a megalakulásakor kezdte el tanulni a műveit. Szabadsága ideje alatt helyettesei Hörcsök Imre és Burján Miklós zenetanárok voltak.

A másik szolgálata az volt, hogy kántorképzőn tanított komoly egyházzeneész barátokkal: Berkesi Sándor, Máté János, Kalocsai Ferenc, Hamari István, Szabó Gábor. Évekig járt velük Debrecenbe az országos kántorképzőre, valamint a tahi zenei hétre, illetve Fótra is. Fő műve a *Krisztus dicsérete* c. mű volt, Berkesi Sándor a Debreceni Kántussal ezt mindig elénekelte, ettől ismert lett az országban. A másik fő műve, amely egyben hitvallása is volt: a 251. dicséret feldolgozása, Ráday Pál éneke (*Meghódoz lelke, tenéked, nagy felség*). 2010-ben három kötetben megjelent összes műve a kecskeméti gondozásában. Betegsége miatt 1981-ben leállt a szolgálattal, 1985-ben elhunyt.

„Szentlelkedet töltsd ránk ki, mint hajnal harmatát, / És adj fejünkre tőled nyert ékes koronát, / Hogy áldozatra felgyűlt, megszentelt életünk / Oltárodon elégjen, Királyunk, Mesterünk!”

Utolsó kecskeméti igei szolgálatának énekverse: 229. ének 3. verse

Az előadás elhangzott 2018. szeptember 22-én az istentiszteleten. Az előadás anyagát Szondiné Szvák Nóra gépelte.

Szerző Simonné Bakó Mária

Hálaadó imádság

Mennyei Atyánk!

KÖSZÖNJÜK, hogy egybegyűjtöttél bennünket!
KÖSZÖNJÜK, hogy most is itt vagy közöttünk
ezen a vasárnapon is, amikor hálát adunk ne-
ked a diakóniai szolgálatunkért, az elmúlt öt
esztendőért! Köszönjük, hogy most is szólsz
hozzánk a Te igéd által!

KÖSZÖNJÜK, hogy gondod van ránk, rád te-
kinthetünk, neked adhatunk hálát!

KÖSZÖNJÜK, hogy te irgalmas, kegyelmes és
igazságos Istenünk vagy, szeretett barátunk,
szeretett gyógyítónk.

URUNK, sok mindenért hálás a szívünk, amiért
megállunk, és térde ereszkedünk előtted.

KÖSZÖNJÜK a gyülekezetünket, melyhez tar-
tozunk, amelyben neked szolgálhatunk a te
dicsőségedre jelenlétünkkel, cselekedeteinkkel,
beszédünkkel egyaránt.

HATALMAS Istenünk! Sokszor szembesülünk
erőtlenségünkkel, de ez az erőtlenség is hoz-
zád visz bennünket, hogy belőled merítsünk
erőt naponként a feladatainkhoz, a te ügyed
képviseléséhez.

KÉRÜNK téged, adj elkötelezett, buzgó, ne-
ked szentelt életet számunkra, hogy sokakkal
együtt munkálkodhassunk, szolgálhassunk a
gyülekezetünkben a te dicsőségedre!

Ó, URUNK, te vagy az egyetlen, aki egyben
látod a múltunkat, jelenünket és a jövőnket is.
KÉRÜNK, vezess bennünket, és mi követünk
téged!

Ámen!



SION²⁰ N

MEGHÍVÓ

1998 – 2018



20 ÉVES A KECSKEMÉTI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG SION NYUGDÍJASHÁZA ÉS GONDOZÁSI KÖZPONTJA

*„...ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel,
hanem cselekedettel
és valóságosan”
(1Ján 3,18).*

SZAKMAI NAP

Időpont: 2018. október 11. csütörtök
Helyszín: Kecskemét, Budai u. 8.

PROGRAM

- 9³⁰** Regisztráció
- 10⁰⁰** Vendégek köszöntése
(Dr. Svébisné Juhász Márta igazgató)
Igei köszöntés *(Varga Nándor elnöklelkész,
Bán Béla esperes)*
EMMI szociális ügyekért felelős helyettes
államtitkár *(Dr. Simon Attila István)*
KMJV alpolgármestere *(Szeberényi Gyula Tamás)*
- 10²⁰** Óvodások műsora
- 10³⁰** A szociális ellátórendszer múltja, jelene, jövőképe az idősgondozásban. Szolgáltatásaink, diakóniánk szervezése *(Beszterczey András irodavezető,
Református Szeretetszolgálat)*
- 11⁰⁰** Demenciával élők az idősgondozásban: stratégiák, módszerek, aktualitások *(Dr. Egervári Ágnes főigazgató, Katolikus Szeretetszolgálat)*
- 11³⁰** Általános iskolások műsora

KÁVÉSZÜNET

CSALÁDI NAP

Időpont: **2018. október 13.** szombat

Helyszín: Budai u. 8.

PROGRAM

11⁵⁰ Két évtized az intézményes diakóniában.
A jövő kihívásai, lehetőségei intézményünkben
(*Dr. Svébisné Juhász Márta igazgató*)

Tapasztalataink a nappaliellátás keretében:
feljegyzéseim a demensellátás margójára
(*Sipos Mónika mentálhigiénés munkatárs*)

12²⁰ Spiritualitás: intézményi lelkész jelenléte az
idősek szolgálatában (*Szabó Zsuzsa,*
Kuti Józsefné Filep Katalin intézményi lelkészek)

12⁴⁰ Gimnázium műsora

EBÉD

13³⁰ Kapocs és támasz az alapszolgáltatás és a
kórház között (*Sárközi Zsuzsanna szakmai vezető,*
Ölelő Kéz Otthoni Szakápolási és Hospice Szolgálat)
Reflexióink a szakellátással kapcsolatban
(*Lassu-Plasek Tímea nappaliellátás vezető*)

13⁵⁰ A SION Nyugdíjsház és Gondozási Központ
szolgáltatásai a város szociális rendszerében
(*Csonka Imre osztályvezető*)

Társadalmi szerepvállalásunk a hétköznapi-
ban (*Halasi Gábor, Molnárné Szőke Andrea*
nappaliellátás vezető, Halasiné Polgár Zsófia
alapszolgáltatási koordinátor)

14²⁰ A keresztyén értékrenden alapuló utánpótlás-
nevelés; továbbképzések rendszere református
egyházunkban (*Czibere Károly címzetes*
egyetemi tanár, KRE)

14⁵⁰ Szakmai gyakorlatok tapasztalatai a KRE-TFK
tanára szemszögéből
(*Rézsó-Nagy Réka gyakorlatvezető KRE-TFK*)
Egy hallgató szemével nézve
(*Kass-Francz Andrea szociális gondozó*)

15¹⁵ Lakók és dolgozók köszöntése

ALMAVIRÁG EGYÜTTES MŰSORA

14⁰⁰ Igei köszöntés (*Kuti Józsefné Filep Katalin*)
A fenntartó egyházközség köszöntése

14²⁰ ALMAVIRÁG EGYÜTTES MŰSORA

14³⁰ A jelenlévők köszöntése (*Dr. Svébisné Juhász Márta*)
KMJV képviselője (*Hörccsök Imre*)
Nyugdíjasszövetség elnöke
(*Szalókiné Dr. Kiss Katalin*)

14⁴⁰ 20 év képekben – vetítés

15⁰⁰ Lakók, hozzátartozók, dolgozók
gondolatai, emlékei

15¹⁵ SZÜNET
Vendéglátás

15⁴⁵ Zenei műsor

16¹⁵ Díjak átadása lakóknak, dolgozóknak, kvízzjáték
eredményhirdetése

16³⁰ Ünnepi torta

Háttérben kiállítás kézimunkáinkból és
az unokák rajzaiból

HÁLAADÓ VASÁRNAPI ISTENTISZTELET

Időpont: **2018. október 14.** vasárnap
9 óra

Helyszín: Református templom

Öt éves a diakóniai központ

„Ha Isten meg akarja tudni, mennyire szeretem őt, nem engem kérdez erről, hanem a felebarátomat.”

Walter Lüthi

A diakóniai központ öt éve nyitotta meg az ajtaját a rászoruló, segítséget kérő emberek előtt. Ezzel a gyülekezeti diakóniai munka egy kicsit új korszakába lépett, azonban a diakóniai szolgálat nem itt kezdődött.

A rendszerváltás óta a gyülekezeti diakónia hetedik diakónusa vagyok. Szolgálatomat csendesen, hűségben előttem járó diakónustársaim nyomdokában végezhetem. Az ő tevékenységük által is megalapozott sokféle szolgálat folytatásához, valamint az adományok gyűjtésére azonban már nagyobb, a hozzánk fordulóknak szükségleteit figyelembe vevő helyre lett volna igényünk. Szükségünk volt nagyobb raktárra, olyan közösségi helyiségekre és otthonos szobákra, ami felválthatta a lelkeszi hivatalban folytatott szolgálatot, és ezáltal helyet biztosít, mind a szolgálattevőknek, mind a hozzánk betérőknek. A parókián lévő garázs, amit raktárnak használtunk, sokszor annyira tele volt, hogy nem tudtuk az ajtaját kinyitni. A hivatalban lévő szek-

rényben sokszor a mások megsegítésére szükséges tisztálkodási szerek, ruhák és más dolgok rejtőztek.

Ezeket a nehézségeinket évekig imádságban Isten elé vittük, bízva abban, hogy meghallgatja kérésünket, és olyan megfelelő helyiséghez jutunk, ami egy kicsit otthonunkká is válhat. És az Úristen meghallgatta kérésünket, és elénk hozta azt a helyszínt, ami már régóta a gyülekezet tulajdonában álló, a Szarvas utcában lévő Sion ház szomszédságában lévő házrész.

A 2013-as nyári felújítás után birtokba vehettük a diakóniai központot. Itt kapott helyet az akkor induló Sion városi házi segítségnyújtás dolgozóinak az irodája, a raktárak, valamint egy közösségi helyiség. Egy megfelelő méretű konyhát és vizesblokkot vehettünk birtokba. Két évvel ezelőtt a folyosó sarkát lezárva egy olyan helyet alakítottunk ki, ahol bajban jutott házaspárok, családok kaphatnak szakszerű családterápiás segítséget. Átalakítottuk a raktárt, és egy másik vizesblokkot



is fel kellett újítanunk. Kívül is felfrissült a vakolat, adományokból néhány ablakot is cserélni tudtunk. Megszépült a kicsi kertünk, és a járdát is felújították.

A diakóniai központ legfontosabb szolgálata a felebarátaink megsegítése mellett az a hétkezdő közös imádság, amit a szolgálókkal és olykor a hozzánk fordulókkal közösen végzünk. Ezek az alkalmakon hálát adunk Istennek ajándékaiért, és elé visszük az előttünk álló hét sok-sok tennivalóit.

Az elmúlt öt évben több tonna ruha megfordult a kezünk alatt, többen jártak hozzánk rendszeresen fürdeni, rengeteg konzerv, befőtt és élelmiszer fordult meg a kamránkban. Sok-sok ember nyomta a csengőt, jött be hozzánk. Készítettünk csomagot gyülekezeti tagjainknak, a hajléktalanoknak, a börtönben lévőknek, árvaházaknak, kisebb gyülekezeteknek, a cigánymisszióknak. Főztünk, ha kel-

lett, és azóta is rendületlenül mosunk és vasalunk.

Mára már kinőttük házunkat, sokféle szolgáltatásnak nagyobb, több tevékenységet egyszerre végezhető, funkcionálisabban alakítható terekre lenne szükségünk. Istennek legyen hála!

És miközben alakult, szépült, bővült a házunk, mi is gazdagodtunk Isten kegyelméből. Megtapasztalhattuk az ő végtelen szeretetét, hiányainkat kipótoló gazdagságát, megerősítő és megtartó hűségét.

Köszönöm a szolgáló közösség áldozatos munkáját, a Krisztus és gyülekezetünk szolgálatában elkötelezett testvéreim állhatatos segítségét és sokak támogatását.

„Ha Isten meg akarja tudni, mennyire szeretem őt, nem engem kérdez erről, hanem a felebarátomat.”

Adja Isten, hogy a diakóniai központban megforduló felebarátainkat megkérdezve: IGEN legyen a válasz.



Megérkeztek kis halacskáink a Pálmácska óvodába

„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe” 1Kor 16,14

A gyermekek óvodába lépése minden család életében fontos időszak.

Új kiscsoportosaink szülei az óvodaválasztást megelőzően több intézménybe is ellátogathattak, ennek során megismerhették azok sajátosságait, a kínáló programlehetőségeket, nevelési módszereket, a külső-belső környezetet, körülményeket, az óvó néniket, a fogadtatást, stb.

Benyomásaik alapján igyekeztek a nevelési elveikhez, módszereikhez leginkább közelállót, a gyermekeik számára legjobban megfelelőt megtalálni. Így esett választásuk a keresztyén értékrendet is képviselő Pálmácska óvodánkra.

A sikeres felvételt követő izgalommal teli készülődés során mégis sok kérdés fogalmazódott meg bennük: vajon szeretni fogják-e gyermekemet? Megfelelően gondoskodnak-e róla? Szól-e, ha segítségre van szüksége? Eszik-e, alszik-e, játszanak-e vele, lesznek-e barátai, stb.?

Az óvodakezdés előtti találkozások – az igaz-

gatónőnkkel, Simon Andrásné Marikával való ismerkedős beszélgetés, az óvodabéjárás, a személyes tapasztalatok a leendő óvónőkről (a beiratkozás, az első szülői értekezlet és a családlátogatások során) – jó alkalmat jelentettek a felmerülő kérdések eloszlatására, a szülők megnyugtatóására, bizalmuk elnyerésére.

Kis halacskáinkat (Tóth Károlyné Márti kolléganőmmel és Nagyné Csányi-Tóth Klárrika daduska néninkkel) nagyon vártuk.

A befogadás időszaka szeptember: fokozatosan, napról napra egyre több időt tölthetnek a körünkben. Szeretettel, türelemmel fordulunk hozzájuk, megvigasztaljuk, aki szomorkodik édesanyja után (vagy az anyukákat, akiket megvisel, akiknek nehéz a gyermeküktől való elválás, az „elengedés”).

Mutatjuk, „tanítjuk” az óvodai élet szokásait (ebben sokat segítenek nagycsoportos korú csemetéink is). Ismerkednek játékaikkal, „építkeznek” kockákkal, legókkal, autóznak, rajzolgatnak,



„főznek” a babakonyhában. Szeretnek mindent kipróbálni, ide-oda rakosgatni – persze nem az „eredeti” helyére... Kíváncsiságukra alapozva sokat mondókázunk, énekelünk nekik, ismételtjük kis imáinkat, játszunk egyszerű mozgásos játékokat.

János bácsi konviktusi ebédjét nagyon szeretik, jóízűen falatoznak. Ezt követi az álomba ringató mese és a pihenés, alvás.

Örömmel tölt el bennünket, hogy a szülők eddigi visszajelzései – gyermekeik napi élményei alapján – pozitívak, hiszen az a célunk, hogy előbb-utóbb mindannyian megkedveljék az óvodás életet, jól érezzék magukat, szívesen jöjjenek hozzánk.

Legjobb tudásunk, lelkiismeretünk szerint kívánjuk nevelni őket, olyan értékeket közvetítve, amelyek személyiségük pozitív épülését szolgálják.



Tanévkezdés a Kecskeméti Református Gimnáziumban

A nyári szünetben a gimnázium tanulói számos iskolai vagy egyházi szervezésű programban „üdültek”.

Az ECONVENTIO pénzügyi tematikájú jutalomtáborban öt diákunk vett részt Balatonbogláron 2018.06.30-tól 2018.07.05-ig Galambos Péter tanár úr kíséretében. Az országból csupán öt középiskola csapata vehetett ezen a táborozáson.

Szabados László osztályfőnök vezetésével és a Rákóczi Szövetség pályázati támogatásának segítségével a 11.a osztály 2018. június 28. és július 3. között a Nagyszalonta – Torda – Torockó – Székelykő – Kolozsvár – Zsobok – Kalotaszeg – Bánffyhunad útvonalon kirándult.

„Jó palócok” kerékpártúrán 6 diák tekert Szabados Lászlóval augusztus 7-12. között a Vác – Romhány – Hollókő – Szécsény – Ipolytarnóc – Salgótarján – Somoskő – Kazár – Bányterenyé – Pásztó – Szurdokpüspöki – Gyöngyöspata – Egyházasdengeleg – Szirák – Acsa – Rád útvonalon.

Leány röplabdázók edzőtáborában vett részt Szarvason július 29-től augusztus 3-ig 12 gimnazistánk és 12 általános iskolásunk Dunszt Orsolya és Csizmadia Szabolcs edzők vezetésével.

Miklósne Urbán Zsuzsanna alkotótábort szer-

vezett azoknak a diákoknak, akik érdeklődnek a rajzolás és a festés iránt. A vizuális kultúra érettségi portfólióhoz készítették alkotásokat.

Kórusunk Mátraházán készült az új tanévre augusztus végén Jámbor Zsolt kórusvezető vezényletével és Majzik Ágnes tanárnő szeretetteljes segítségével.

Július 6-tól 15-ig a cserkészek vertek tábort, közben öt napra csatlakoztak a kiscserkészek is. A gimnazisták részvevőként vagy vezetőként voltak jelen, tanáraink közül „vezérként” Szabó Zsuzsanna Márta forgatta a fakanalat (is).

A felsőtárkányi gyülekezeti táborban is több diákunk töltekezett.

Gólyatáborban ismerkedtek az Emmausban az új osztályok, augusztus 22. és 24. között a hetedikesek, augusztus 27-29. között a kilencedikesek. A hitoktatók és az osztályfőnökök vezették a táborokat.

Tantestületi csendesnapot, illetve önismereti és közösségépítő napot tartottunk az Emmausban augusztus 31-én, melyet Vincze Árpád szervezett.

Közben szépült, tisztult az Újkollégium. Szeptemberben örömmel vették birtokba a diákok a „kon-di-udvar” színes gépeit és a biztonsági üvegkorlá-

tokkal felszerelt 2. emeleti teraszt, amelyet eddig csak belülről nézegethettek vágyakozva a zárt ajtó üvegén keresztül. Mindezekért köszönet a szolgáltatási csoport gondos munkatársainak!

A tanévet 20 osztályba besorolt 676 tanulóval és 42 teljes állású, valamint 6 részmunkaidős tanárral és számos óraadóval kezdtük el szeptember 2-án, ünnepi istentiszteleten.

Másnap, hétfőn reggel szinte felnyögtek az iskola falai, miközben tágulni próbáltak, hogy be-

fogadják ezt a hadsereget, közöttük a 137 újonccal.

A gimnáziumban a hat évfolyamos képzésen emelt szintű angol, biológia-kémia, matematika-informatika és általános tantervű csoportokban tanulhatnak a diákok. A négy évfolyamosok az előbbieket mellett emelt szintű német és magyar-angol két tanítási nyelvű csoportot is választhattak – természetesen csak akkor, ha megfeleltek a felvételi követelményeknek.

EGY KIS GÓLYA-STATISZTIKA

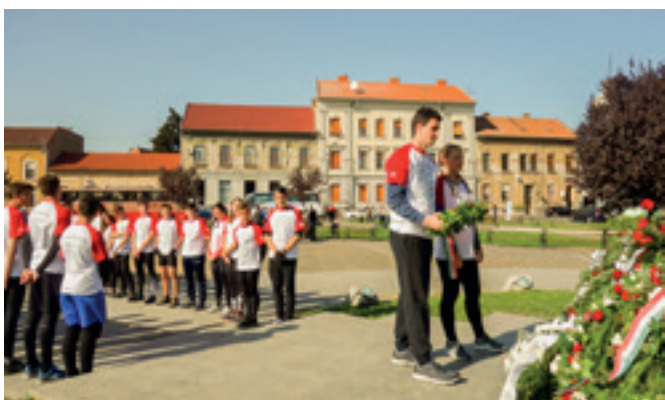
	Létszám 6-évf.		Internátusban lakó		Bejáró		Hittan			KRÁI- ból
		ebből fiú		ebből fiú		ebből fiú	ref.	ev.	kat.	
7.a	38	13	8	6	10	4	34	0	4	12

	Létszám 4-évf.		Internátusban lakó		Bejáró		Hittan			KRÁI- ból
		ebből fiú		ebből fiú		ebből fiú	ref.	ev.	kat.	
9.c	35	10	9	4	6	2	27	2	5	6
9.d	32	20	12	9	8	5	26	2	4	6
9.e	32	7	3	1	7	1	25	2	5	8
Összesen	99	37	24	14	21	8	78	6	14	20
Bejövő összesen	137	50	32	20	31	12	112	6	18	32

A gólyák osztályfőnökei: Dulka Szilárd (7.a), Dr. Hamarné Neuhauser Ágnes (9.c), Bodor Zoltán (9.d), Németh Ilona (9.e).

Új pedagógusok: Sági Anikó biológia-kémia szakos, szaktanácsadó, fejlesztőpedagógus és Szabó Gabriella magyar nyelv és irodalom szakos. (Szabó Gabriella gimnáziumunkban érettségizett.)





Lelki egészség és egység



Hogyan is indulhatna másképp a tanév egy egyházi iskola tantestülete számára, mint lelki felkészüléssel? Így a nyári szabadság után ez volt az első feladata a Kecskeméti Református Gimnázium tanári karának. Az Emmaus ház erdei környezete ideális arra, hogy jobban figyeljünk egymásra, hiszen a várostól távol, szűkebb és nyugodtabb térbe kerültünk.

A nap alaphangját a kezdő áhítat adta meg, melyet Laczay András hitoktató kolléga tartott.

Rövid prédikációjában Máté evangéliumának 2. fejezetéből az első 12 versről beszélt, amikor Jézus megbocsájtja a béna bűneit, és meggyógyítja őt bénaságából. Az ige üzenete az adott napra, hogy *Jézus elsősorban a lelket gyógyítja, a bűnbánat és bűnbocsájtás pedig felszabadító lehet számunkra. A mi lelki bénaságainkat egyedül Krisztus képes feloldani, ezért fontos feladatunk, hogy ezt másoknak is megmutassuk, másokat is hozzásegítsünk ehhez a feloldáshoz.*



Azt, hogy mennyire fontos egy munkahelyi – vagy bármilyen – közösség számára a lelki egészség, részletesen megtudhattuk Kovály Erzsébet és Matolcsi-Papp Zoltán mentálhigiénés szakemberek előadásából. Jóllehet, az elhangzottakat részben ismertük, tanultuk, ugyanakkor újra és újra elgondolkoztatnak bennünket azok a kérdések, felvetések, amelyeket csoportosan ki is dolgoztunk. *Miért lettem tanár? Miért vagyok még mindig ezen a pályán? Mi segít nekem abban, hogy jól végezzem a munkámat? Milyen a kapcsolat az iskolával, szülőkkel, tanulókkal? Mennyi idő jut arra, ami kikapcsol és boldoggá tesz?* Az ehhez hasonló kérdések megválaszolását kreatív formában kellett

megvalósítani, ez pedig együttműködést igényelt mindannyiunktól.

A közös gondolkodást és beszélgetést egy rendhagyó feladattal zártuk: az előadók véletlenszerűen összekapcsolták a tantestület tagjait. Így lettünk egymás kezét fogva közvetlenül vagy valaki által közvetetten része az egésznek, a közösségnek, melyben közös erővel dolgozhatunk odafigyeléssel vagy akár a másik segítségével.

Hiszem, hogy nem csak testben, a tanítás iránti elkötelezettségünkkel kell alkotnunk közösséget, hanem törekednünk kell a lelki egészségre és egységre a Krisztusban is.

Szerző Minárovics Réka

Fotó Sedró Viktória

Csiperó 2018

A Csiperó fesztivál keretében július elsején érkezett Magyarországra a 13 főből álló szicíliai csoport, melyet gimnáziumunk tanulói és tanárai fogadtak. A program egy hétig tartott, mely alatt a külföldi diákok felfedezhették Kecskeméten a Szórákaténusz játékmúzeumot, a kecskeméti rajzfilmstúdiót, a Leskowszky hangszergyűjteményt és a városházát. Egy idegen nyelvű városnézésen is részt vehettünk Budapesten.

A catániai Turissi Colonna ének-zene tagozatáról érkező gimnazisták két nagyobb koncerttel örvendeztették meg a kecskemétiakat a főtéren. Ez volt a második alkalom, hogy a Kecskeméti Református Gimnázium Catániából fogadott diákokat. Alig várjuk, hogy 2019 nyarán ismét megmártózzunk a Földközi-tengerben!



„Jó palócok” – Kerékpártúra 2018

2018. augusztus 7-én, egy napos keddi reggelen gyülekeztek a leendő palócok a kecskeméti vasútállomáson, hogy megkezdjék „palócföld” meghódítását. A MÁV csodákra képes, így az már fel sem tűnt, hogy a kocsik számozása nem sorban van. A 30-as kocsi a legutolsó volt, de valójában a szerelvény közepén kellett volna lennie. A kalauz-nő siettette a felszállást, így a 7 kerékpár és a 7 fő három egymástól távoli helyen utazott Budapestig. A Nyugatiban ajándék vízzel gazdagodva – ezt a MÁV adta – megkerestük a Vácra menő vonatot, és felszálltunk rá. Szerencsére itt már együtt utazhattunk, a kerékpárok is kényelmesen elfértek.

Vácra a menetrendet tartva dél körül érkeztünk meg. Először a központot néztük meg, szép barokk lakóházak veszik körbe a Fő teret. A nagy meleg miatt nem voltak sokan a téren, a városnéző kisvonat is üresen állt. Az egyik pizzéria félárnyékos teraszán helyet foglaltunk, és pizzával készültünk a túra kerékpáros részének a megkezdésére.

A Duna mentén indultunk el, a „híres” váci fegyház épületénél hagytuk el a folyópartot, és vettük célba Rád települést. Szerencsénkre a tényleg híres – Magyarország egyetlen – diadalíve pont útba esett. Mária Terézia váci látogatására építették 1764-ben. A királynő viszont gyanakvoan tekintett a váciak által csak Kőkapuként nevezett

ajándékra, így nem hajtattott át alatta kocsijával, hanem kikerülte. Vác határában már megjelentek az első dombok, a Cserhát déli nyúlványai megnehezítették a kerékpározásunkat. Rád község központjában többen újrakeresztelkedtek, mert egy locsolóparti vette kezdetét. Közönségünk is akadt, de csak mosolyogtak ránk. A napsütés és a menetszél hamar megszáritott minket, és máris Penc településen voltunk. Innen a horgászoknak kedves Keszeg felé vettük az irányt, de elég méretes volt ez a Keszeg, hiszen jól kifárasztott minket a több kilométeres emelkedő. Viszont jó horgászhoz méltóan mi nyertünk, és hamarosan Bánk tavához értünk, természetesen néhány emelkedő leküzdése után.

A tó hűsítő vize kimondottan jól esett, közel két órát pihentünk a partján a száraz és a vizes oldalon. Innen már csak 5 kilométer volt Romhány, a mai nap célállomása. Felfrissülve gyorsan ment a tekerés, és szinte pár perc alatt átértünk Romhányba. Szállásunk egy vendégházban volt, ami egy korábbi családi házból lett kialakítva. Szállásadónk nagyon kedvesen fogadott, még a közelben levő boltját is kinyitotta, hogy a vacsorához elmaradt kenyeret megvásárolhassuk. Négy munkás lakott még a szálláson rajtunk kívül, velük vacsora közben jól elbeszélgettünk.

Szerdán reggel szikrázó napsütésre ébredtünk, fázni ma sem fogunk – mondtuk szinte egyszerre. A boltban megvettük a reggelizéshez szükségeseket, amelyeket a szálláson fogyasztottunk el. Tíz óra körül indultunk el. Először a romhányi csata emlékművét tekintettük meg, ott Rigó Marci rögtönzött történelemórát tartott a Rákóczi-szabadságharc eseményeiről, majd Sente, Magyarnándor, Cserháthaláp, Cserhátsurány érintésével érkezünk meg Herencsénybe, ahol a falu boltjának kínálatából mindenki kiválaszthatta a megfelelő ebédet. A májkrém és a halkonzerv vitte el a pálmát, ezekre esett a legtöbb választás. Változatos táj, sok emelkedő, sok kis lejtő jellemezte az utat. Alsó- és Felsőtold érintésével máris Hollókő bekötőútjához értünk. A pihenők alkalmával néhány helyi lakos felhívta a figyelmünket, hogy erős emelkedő lesz, amely be is következett. A völgyből felfelé tekintve oly távolinak tűnt Hollókő UNESCO védettségű falva. Ha lassan is, de felértünk, és a boltnál hűtővel csillapítottuk szomjunkt, közben a temető bejáratánál pihentünk. A nagy meleg ellenére több csoport is volt a falumúzeumban, de hozzánk hasonló kerékpárossal nem találkoztunk. A várat távolról szemlélítettük meg, inkább a szép házak árnyékában pihenéssel töltöttük az időt. A helyi pékség termékei csillapították az éhségünket, hiszen már erősen délután volt.

Hollókőről a már megismert úton mentünk ki, csak most szerencsére a lejtős részét élvezhettük. Nagylócnál egy kis emelkedő, majd egy viszonylag hosszabb lejtő várt minket, amit nagyon élveztünk.

Innen már csak egy ugrás, azaz pár kilométer volt Szécsény, ahol a Páter Bárkányi Katolikus Iskolában volt a szállásunk. Révfy Péter nagyon szívesen fogadott minket, labdát is adott, hogy a

felesleges energiát levezethessük. A foci után pizzával pótoltuk az elégetett kalóriákat. Finom és bőséges volt a pizza. Egy kis billiárdozás következett, majd visszamentünk a tornaterembe, ahol Ákos, Bálint, Csongor és Marci tovább folytatták a megkezdett focit. Lassan már nyugovóra kellett térnünk, így a foci a zuhanyzás váltotta fel, majd az alvás.

Reggel 7.30-kor keltünk, hiszen 8-kor már kézilabda-táboros kislányok érkeztek. Gyors pakolás után átadtuk a termet nekik, hogy izzadjanak most ők. A „Penny választék” reggelit követően ismét 10 órakor hagytuk el a szállást. A Forgách-kastély és a vár megtekintése után, ahol Marci a kuruc országgyűlésekről tartott előadást, Ipolytarnóc felé indultunk el. Ludányhalászi után Nógrádszakálnál már az Ipoly mentén kerékpároztunk. Nehéz volt elhinni, egy ezt a kis folyót stratégiai vízi útnak hitte el az antant az I. világháború után. Néhány emelkedő és lejtő jött, és megérkeztünk Ipolytarnócra, ahol az ősvilág pompejit néztük meg. Vezetőnk ízes palóc tájszólással kalauzolt minket és természetesen másokat is ebben a megkövesedett világban. Szinte minden 10 méterben talált valami érdekességet, amit megmutatott nekünk. Nagyon szemléletesen mesélte el a régmúlt eseményeit, mutatta meg annak ma is látható nyomait. Számtalan őslény lábnyomával találkoztunk, néhol egy kis történet is kibontakozott, hogy mi is játszódhatott le a vulkánkitörés idején.

A geológiai tanösvény megtekintése után találkoztunk egy másik kerékpáros-csappal, akik 230 kilométeres vezetett túrán vesznek részt, Salgótarjánból Keszthelyre mennek. Elmondásuk alapján inkább lefelé kell majd mennünk, de azért lesznek emelkedők is. Ez sajnos bejött. Nemzetközivé tettük a kerékpártúrát, átmentünk az első szlovákiai



településre, majd Salgótarján felé fordítottuk a kormányokat. Az egyik faluban a Family Frost jégkrémje adott egy kis hűsítést a nagy melegben. Sorra jöttek a Karancs nevű települések: Karancskeszi, Karancslapujtó, Karancsalja, és máris Salgótarjánban voltunk.

Németh Judit Zsuzsanna lelképásztor asszony nagyon kedvesen fogadott minket. Szállásunk a gyülekezeti terem volt, ahol kényelmesen elfértünk. Ezután ki-ki a megfelelő táplálékforrás felé vette az irányt, Spar vagy étterem, ez volt a választék. Vacsora után a lelkeszőnő bemutatta Salgótarján gyülekezeti életét, nagyon részletesen beszélt a templom építéséről, amit 9 család kezdett el. Még az alapító család kriptáját is megmutatta nekünk. A beszélgetés során kiderült, hogy majdnem Kecskemétre került szolgálni, de végül Salgótarját választotta.

Pénteken se ébredtünk hűvös időre, és már 9.30-kor elindultunk Somoskőújfalu. Az első kilométereket még kerékpáruton tettük meg, de utána a 21-es főúton kellett tekernünk – szerencsére nem sokat. Somoskőújfalu nevezetessége a vár, amely már Szlovákia területén található. A hozzá vezető út mindenki számára emlékezetes marad, hiszen csak tolni lehetett a kerékpárt, olyan meredek volt a felvezető út. A vár megtekintését követően a kőfolyás és a kőtenger következett, amihez hasonló a Hegyestűnél és Badacsonynál látható. A fiúk célba dobó versenyt rendeztek, majd megpróbáltak egy kisméretű bazaltszlopot dobásokkal ledönteni. Eltalálni sikerült, de a helyén maradt.

A várból lefelé szinte még szemüvegen keresztül is könnyeztünk, olyan gyorsan lehetett haladni. Könnyebb volt, mint felfelé! Salgótarjánba visszaérve információt gyűjtöttünk, hogy hogyan

is a legcélszerűbb Kazárba menni. Egy rally utat ajánlottak, hogy azon keresztül csak 7 kilométer, természetesen ennek az útnak a nagy része emelkedő. Ellenben az aszfalt állapota kiváló volt, így felfelé is könnyebb volt haladni, de lefelé azért jobb volt. Hamar leértünk Kazárba. A falu határában a Mátra látványa tárult a szemünk elé, Kékestető, Galyatető, mind szépen látszottak. Mátraszele irányában a falu határában található a híres riolittufa felszínek. Egy darabig tudtunk kerékpárral menni, de hamarosan gyalogosan folyattuk az utat, így közel 30 perc az út. Már-már elvesztettük a reményt, hogy megtaláljuk, annyira távolinak tűnt, ahová menni kellett. Szerencsére a nagy meleg ellenére sem adtuk fel, és megnézhettük Magyarország egyik híres természetföldrajzi képződményét.

Kisterenye már csak néhány kilométerre volt, amit olyan gyorsan megtettünk, hogy hamarabb értünk a II. János Pál Katolikus Általános Iskolához, mint az igazgatónő. Egy osztályteremet tornatermi szivacsokkal berendeztek, hogy kényelmesebben aludhassunk. Nagyon kedvesen fogadtak minket itt is! Labdát is kaptunk, igaz csak a helyi csapatok után tudtunk játszani, ezért a végén már majdnem „fehér bot” kellett a játékhoz, hiszen a sötétben alig lehetett látni a labdát. A játék előtt megalakult a Mosó Masa mosodája sportkör, mindenki próbálta csökkenteni szennyes ruháinak a mennyiségét. Szerencsére itt is nagyon közel volt a bolt, vacsorára és reggelire könnyen lehetett vásárolni.

Szombat reggel olyat láttunk, amit a héten még nem, felhős volt az ég, sőt 16 csepp eső is esett. Javult a reggeli szintidőnk, már 90 perc elég volt ébresztőtől számolva, hogy elinduljunk. A mai táv kimondottan rövidnek látszott, kb. 35-40 km várt ránk. Mátraverebély napsütötte utcái után

Tar község következett. Itt egy közel 1 órás pihenőt tartottunk, ugyanis nagyon ráértünk, majdnem pihenőnapnak neveztük el a szombatot. Pásztó után a gyalogtúrákról már megismert Szurdokpüspöki következett, ott pont a mai napon volt a 11. Libafesztivál. Természetesen ott a helyünk, ilyen nem szabad kihagyni! Libacomb helyett – mert nagyon drága – forró bagulyást ebédeltük. Felmentünk a pincesorra is, de az ilyenkor teljesen kihalt, mindenki a falunapra ment.

Hosszasan pihentünk itt is, mondván, csak kb. 20 km a hátralévő út. Egy helyi személy szerint ne a 21-es úton menjünk, hanem a gyöngyösi úton, és onnan kell letérni Jobbágyiba, majd Szirák érintésével érünk Egyházasdengelegre. Mi ezt elhittük, és arra mentünk, amerre mondta. Sajnos a leágazót nem találtuk meg, ezért Gyöngyöspátán találtuk magunkat, ami pont az ellenkező irány. Sebj, ha már itt vagyunk, megnézzük a híres templomot. Éppen esküvő volt, így a násznép elhaladtával tudtunk csak bemenni a templomba, ahol szakszerű vezetést kaptunk. A násznépből páran kaláccsal és borral kínáltak minket, amit nem illett visszautasítani. Újratervezés, és máris csak 28 km van hátra. Szücsi, Rózsaszentmárton, Apc, Szarvasgede, Palotás, Héhalom érintésével értünk be Egyházasdengelegre. Útközben nagyon szép volt a Mátra látványa, a Hanák Kolos teljesítménytúra útvonalát is lehetett látni.

Kicsit fáradtan értünk a szállásra, ahol Bartos Zoltán evangélikus lelkész fogadott minket. A kenyereink elfogyott, és bolt sincs a közelben, így felajánlotta, hogy süt nekünk, de az csak kb. 2,5 óra múlva lesz kész. Addig frissen szedett szőlővel és palacsintával kínáltak meg minket. Nagyon jólesett,

nem volt ideje kihűlni a frissen sült palacsintáknak. Szállásunk a gyülekezeti teremben volt, még matracok is voltak, így nagyon kényelmesen lehetett aludni. Viszonylag korán lefeküdtünk, mert másnap 6-kor kellett kelni.

Vasárnap reggel 6 órakor ébredtünk. A kerékpárok párásak voltak, eléggé lehűlt a levegő az éjszaka. A tegnap kapott friss kenyér reggelire majdnem elfogyott Marci szalámijával együtt. Nagyon gyorsak voltunk, hiszen 60 perc alatt felkeltünk, összepakoltunk és megreggeliztünk. 7 órakor már indultunk is az utolsó 55 kilométeres távra. A lelkész úr elmondása szerint bőven lesz emelkedő, de természetesen lejtő is. A vonat 14.32.-kor ment Vácról, azt el kellett érni. A Szirák, Vanyarc, Bercel, Galgaguta, Acsa, Csóvár, Penc, Rád, Vác útvonalon haladtunk. A reggeli hűvösség hamar elszállt, kellemes, sőt egyre melegebb időben tekerünk. Acsánál tartottunk egy hosszabb pihenőt, itt lehetőség volt vásárolni a nyitva levő boltban. Acsától kevesebb lett az emelkedő, de nem tűnt el. Annyira jól haladtunk, hogy Rádon is pihentünk egyet, de így is 12-kor már Vácon a korábbi pizzeria teraszán ültünk. Ha egy pizzával nyitottuk a túrát, akkor azzal is kell zárni. Ebéd után még volt annyi időnk, hogy lemenjünk a Dunához, és a hús habokban nyerjünk felfrissülést. A pár perc fürdés teljesen feldobta az embert.

Egy korábbi vonattal indultunk Pestre, hogy több időnk legyen a Nyugatiban. Egy kis késéssel, 17.25-kor értünk Kecskemétre.

Akik a 350 kilométeres „Jó palócok” túrát teljesítették: Bártol Ákos, Dobák Csongor, Ficsór István, Ficsór Sándor, Mezős Bálint, Rigó Zsombor Márton és Szabados László.





Röplabdás edzőtábor Szarvason

Ha nyár, akkor nyaralás és röplabdás edzőtábor Szarvason.

Az idén már harmadik alkalommal tartottuk szokásos augusztusi edzőtáborunkat Szarvason a körös partján fekvő ifjúsági táborban. A komoly szakmai felkészülést segítette a remek idő, a csodálatos környezet és a társaság. Mivel a tábor sáttortábor, ez különös élményt varázolt erre az egy hétre.

A napi két edzés mellett lehetőségük nyílt a fo-

lyóban fürdeni, kenuzni és belenézni a Vízisínház előadásába.

A táborban 70 gyerek vett részt, ebből 24 volt református diák. Ennek fele az általános iskola, másik fele a gimnázium tanulója.

Bízunk benne, hogy ez a remek hangulatú tábor a sportágunk jó hírét viszi a többi refis gyerekhez, így egyre többen csatlakoznak ehhez a képzeletbeli családhoz.

Refis edzők: Dunszt Orsolya, Csizmadia Szabolcs



Bakonyi kiruccanás



Cserkészcsapatunk tagjai minden évben rengeteg izgalmas programon vehetnek részt, ám cserkésztalálkozásunk megkoronázása idén is a nyári táborunk volt. Egy kicsit más lett a nyarunk a többihez képest, mert a legkisebbek is együtt táborozhattak a nagyokkal, így csapatunk majdnem minden korosztálya ott táborozott a Bakonyban. A megszokott programok mellett – mint a városi akadályverseny, túra, strand – nagy élmény volt közösen táborozni, együtt sátrazni és zászlót vonni ennyi cserkészzel. A tábor élményei után gyorsan belekezdünk az új évünk

tervezésébe, amire nagy szükség is volt, hiszen sok változással indultunk útnak. Augusztus 25-én az eddigi csapatparancsnokunk Kutasi Bence átadta ezt a tisztséget egy másik vezetőnknek, Varjú Barnabásnak.

A szeptember már a munka jegyében zajlott, megtartottuk az éves toborzásainkat, és az első őrsi gyűléseinket. (De még mindig várunk minden érdeklődőt a vetessy.hu weboldalon.) Remélem, hogy a régi és a friss cserkészeink számára egyaránt sok élményt fog tartogatni ez az év is, mindenesetre csapatunk vezetősége ezért fog dolgozni.



Új tanárok az általános iskolában

Egyházközségünk munkatársainak bemutatását az általános iskolával folytatjuk. Az igazgatóváltásnak és egyéb magánéleti, szakmai változásoknak is köszönhetően az általános iskola tanári karát július végével 17 pedagógus és munkatárs hagyta el. Helyettük 20 tanár érkezett, többen közülük akik már korábban is az intézményben dolgoztak. A következő oldalakon 10 új munkatársat ismerhetünk meg az általános iskolából.

BOLDIS ANNA KORNÉLIA



DOHINÉ SZABÓ ÉVA



Boldis Anna Kornélia vagyok, 1986-ban kezdtem dolgozni a Kecskeméti Corvin Mátyás Általános Iskola Hunyadi János Általános Iskolájában, ahol 32 évig tanítóként dolgoztam. 2018. augusztus óta azonban a Kecskeméti Református Általános Iskola nevelőtestületének tagja vagyok

A tanítói végzettségen túl drámapedagógusi diplomával, szakvizsgával és közoktatás-szakértői végzettséggel rendelkezem. Mesterpedagógusi fokozatot szereztem a pedagógusminősítési eljárás során.

Tanítói pályám során számos nevelési területen igyekeztem magam kipróbálni.

Egyaránt fontosnak tartom a pedagógus maximális, naprakész szakmai felkészültségét és a gyakorlati munkában végzett minőségi munkát. Ezért aktívan vettem részt az iskola diákéletének és programjainak szervezésében, és a főiskolai hallgatók gyakorlati és módszertani képzésében az elmúlt években. Több mint 10 évig jártunk a gyerekekkel erdei iskolai programokra. Örömeimben és sikereimben gazdag múltat tudtam felmutatni a Hunyócskák drámakörrel, amelyet 14 évig vezettem. Ehhez kapcsolódott a Csilingelők csengőkórus, amelyet két éven át működtettünk.

Az iskolában szerzett szakmai tapasztalataimat számos foglalkoztató és környezetvédelmi füzet, oktató CD és oktatócsomag kidolgozásában, országos feladatmegoldó versenyek feladatsorainak összeállításában kamatoztattam az elmúlt évek során.

Az irodalom, színház és a játék ihlette az 1999-ben megjelent mesekönyvem.

Jelenleg az 1. c osztályban napközis tanítóként dolgozom, és 5. évfolyamon, illetve a 3.d osztályban drámát tanítok. A gyerekeknek szeretnék olyan értékeket megmutatni, átadni, velük együtt megélni, amiktől a környezetére odafigyelő, a természetet, irodalmat, művészeteket szerető felnőttekké válnak.

Szeretnék nekik olyan ismereteket átadni, együtt felfedezni, ami megalapozza az önálló ismeretszerzés képességét.

Szeretnék olyan gyerekeket látni magam körül, akik a közösen eltöltött évek után kiegyensúlyozottan, önmaguk és mások értékeit ismerve, tisztelve, a tanulásra továbbra is motiváltan lépnek át a felsőbb évfolyamokba.

Mindezek eléréséhez megpróbálom maximálisan figyelembe venni a gyerekek egyéni képességeit és fejlődési ütemét, amit a tanítási órákon sok játékkal, érdekes, egyénre szabott feladatokkal, csoportos, együttműködésen alapuló módszerek alkalmazásával szeretnék megvalósítani.

Dohiné Szabó Éva vagyok, 22 éve vagyok férjnél, és házasságunk alatt két gyermekünk született. A nagy lányunk 12 évig járt a refi falai közé, most pedig a Szegedi Tudományegyetem Tanítóképző Karán harmadéves hallgató. A fiam 8 évig járt a refibe, most 11. évfolyamos a Kandó Kálmán informatika tagozatán. Én magam 3 éve dolgozom pedagógiai asszisztensként, ez idő alatt szerettem bele ebbe a hivatásba.

GHÉCZY-DOMOZI DIÁNA



KASZALÁNÉ VAJDA FANNI



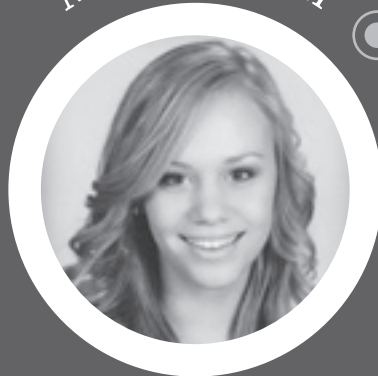
KÖHLERNÉ NAGY IBOLYA



LOSONCZI TÍMEA



MÁTYÁSI LILI



Ghéczy-Domozi Diána vagyok, szeptembertől oktatok az iskolában matematikát, magyar nyelv és irodalmat. A Kecskeméti Református Kollégium Gimnáziumában érettségiztem. Diplomámat 16 éve szereztem meg, azóta Kecskeméten és környékén tanítok.

Kaszaláné Vajda Fanni vagyok, a Szegedi Tudományegyetemen végeztem, jelenleg angolt tanítok a református általános iskolában.

Szeretek feleség, testvér, barát, gyermek lenni. Szeretem az ős színeit, a napsütést, a könyvek illatát, a zongorabillentőket. Tetszik az a gondolat, hogy *„A legjobb védekezés a gondolkodás”*; főleg akkor, ha szeretettel és jó szándékkal párosul. A diákjaimnak azt kívánom, hogy *„legyetek [...] okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.”* (Mt 10,16)

Köhlerné Nagy Ibolya vagyok, szeptember óta tanítok matematikát a Kecskeméti Református Általános Iskolában, mellette szakértőként tevékenykedem. Előző (eddig egyetlen) munkahelyemen 27 évig oktattam a diákokat. Háromgyermekes édesanya vagyok, családukban gyermekeinket református szellemiségben neveljük.

Losonczi Tímea vagyok, tanító, szociálpedagógus, mediátor, differenciáló- és fejlesztőpedagógus végzettséggel rendelkezem. 10 év tanítási tapasztalatom van. Két gyermek édesanyja vagyok. Néhány év gyermekvédelemben tett kitérő után újra vágytam arra, hogy megszerzett tudásomat és tapasztalatomat gyermekek oktatására és nevelésére fordítsam. Én magam is református vagyok, így nem volt kérdés, hogy a méltán elismert református általános iskolába jelentkezsem. Köszönöm a közösség befogadását és segítőkézségét pedagóguspályám újraindulásában.

Mátyási Lili vagyok, 2016 óta tanítok, a Kaposvári Egyetem tanító szakán végeztem angol műveltségterületen. Az iskola mellett vívőedzéseket tartok a KRVSE-nél. A tanítói munkában a nyelvtanítás áll közel a szívemhez, hiszen a mai világban kiemelt jelentőségűnek tartom az idegen nyelvek ismeretét. Emellett a sport és a mozgás szeretetének átadása a legfőbb célom. Hiszem, hogy a sport a testre, a szellemre és a lélekre egyaránt jótékony hatással van.

MOLNÁRNÉ KIS MÁRIA



DR. SZABÓ ANDREA



VARGA GYÖNGYI



Molnárné Kis Mária vagyok, 1997-ben végeztem a Kecskeméti Tanítóképző Főiskolán tanító, angolnyelv-oktató szakon. Ezt követően a „II. Rákócziiban” kezdtem pedagógusi pályámat angoltanárként. Hamarosan férjhez mentem, családot alapítottunk, és gyermekeink születésével újabb szemszögből láthatom a tanulás-tanítás összetett folyamatát.

Az általános iskolákban és nyelviskolákban eltöltött évek során a tanulók, tanulni vágyók széles korosztályát ismerhettem meg, mélyreható tapasztalatot szereztem tanulási szokásaikról, érdeklődési körükről. Az időközben elvégzett továbbképzések segítségével pedig megtaláltuk és alkalmaztuk mindenki számára az optimális módszereket a sikeres fejlődéshez.

Jelenleg elsős és harmadikos két tannyelvű osztályokban tanítok angolt, valamint a 3.c napközis tanító nénije vagyok.

Dr. Szabó Andrea vagyok, 1996-ban diplomáztam a Kecskeméti Tanítóképző Főiskolán tanító és óvodapedagógusi szakon. Harmadik diplomámat munka mellett 2004-ben szereztem meg a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán. Tanítóként az Arany János Általános Iskolában, jogászként a gyermekvédelem és gyámügyi igazgatás területén, illetve a Bács-Kiskun Megyei Kormányhivatal Jogi és Perképviseleti Osztályán dolgoztam.

Két kisgyermek anyukája vagyok. A 2018/2019. tanévet a református általános iskola 1.d osztályos tanítójaként kezdtem.

Varga Gyöngyi alsó tagozatos tanító vagyok, jelenleg első osztályokban tanítok környezetismeret, rajz és technika tantárgyakat, valamint az első osztályos drámás osztály napközis tanító nénije vagyok.

Hitvallásom fő alapelve a gyermekközpontúság, amelyen a pozitív késztetést, az empátiát, az önbizalom növelését, a sikerhez való segítséget értem. Fontos számomra, hogy oldott légkörben a gyermekek örömszerzése, sikerélményei erősítsék tanulási kedvüket, szeressék iskolájukat, közösségüket, megízleljék a tanulás örömeit. Külön hangsúlyt fektetek arra, hogy figyelemmel kísérem a gyermekek érzelmi életének fejlődését, személyiségük érést, társas kapcsolataik harmóniáját. Köszönöm az egyházközösség és iskola bizalmát, befogadását, igyekszem oktató-nevelő munkámmal meghálálni.

A levéltár új munkatársai

BÍRÓ ÉVA



A Debreceni Református Kollégiumból érkeztem 2018 augusztusában a Kecskeméti Református Egyházközség Levéltárába, hasonló múltú, szellemiségű városból. Debrecenben a Református Hittudományi Egyetemen végeztem lelkész szakon, majd a Teológiai Szakkönyvtárban dolgoztam könyvtárosként, később könyvtárvezetőként. A hivatali, egyházigazgatási munkába is bepillantást nyertem, amikor néhány esztendeig a Tiszántúli Református Egyházkerület Püspöki Hivatalában dolgoztam hivatalvezetőként. A történelem, egyháztörténelem iránti érdeklődésem megerősödésével új utakat kerestem, a levéltári munka kezdett vonzani. E cél érdekében kezdtem meg tanulmányaimat 2017-ben Egerben az Eszterházy Károly Egyetem történelem szakán, ahol most másodéves vagyok.

Az itteni református közösségben szeretettel fogadtak, mind a munkahelyi, mind a gyülekezeti közösségben. Szakmai feladataim lelkiismeretes ellátása mellett bízom benne, hogy tartalmas emberi kapcsolatokat is sikerül majd kiépítenem a következő esztendőkből.

DR. BELLÉRNÉ HORVÁTH CECÍLIA



A Kecskeméti Református Egyházközségtől 2014-ben nyugdíjas könyvtárosként megtisztelő feladatot kaptam. Részt vehettem a 450 éves kecskeméti református oktatás történetét bemutató könyv létrehozásában. A kötet főszerkesztője a Kecskeméti Református Gimnázium magyartanára, Kiss Zsuzsanna volt, aki úgy szerkesztett lineáris felépítésű, mégis sajátos műfajú oktatástörténeti könyvet, hogy a mai hipertextes igényeknek is – sok kép, kapcsolatok – megfeleljen. A szerkesztőbizottságban együtt dolgozhattam Vetéssy Katalinnal és dr. Sárközy Istvánnal, e patinás intézmény egykori tanáraival, igazgatóival, akiknek múlhatatlan érdemeik vannak

a gimnázium újraindításában. Az adatgyűjtés során szinte mindennapos látogatója, kutatója voltam az egyházközség gazdag közgyűjteményeinek, a könyvtárnak és a levéltárnak. Talán ennek köszönhetem, hogy most részmunkaidőben, levéltárosi feladatok ellátására kaptam határozott idejű megbízást.

Pályám kezdetén a Pest Megyei Levéltár Nagykovácsi Osztályán (1971-1976) könyvtárosi és levéltári kezelői munkakört láttam el. További munkahelyeim: múzeumigazgató (Blaskovich Múzeum, Tápiószele), feldolgozó könyvtáros (Városi Könyvtár, Nagykovácsi), művelődési előadó (Polgármesteri Hivatal, Nagykovácsi), könyvtárigazgató (Kresznerics Ferenc Könyvtár, Celldömölk, amely 2001-ben elnyerte Az Év Könyvtára címet), tájékoztató könyvtáros (Katona József Megyei Könyvtár, Kecskemét). A közgyűjteményekben és a közigazgatásban eltöltött évek során számos kulturális programot szerveztem. A könyvtári gyakorlati munkával kapcsolatban rendszeresen tartottam előadásokat, és több cikket írtam a Vas megyei könyvtárak értesítőjébe és a Könyvtári levelező/lapba. Megtapasztaltam az információáramlás felgyorsulását, és az ezzel járó technológiaváltás előnyeit és hátrányait. Nyitottan fogadtam a változásokat, mert az újabb munkaterületek diktálta követelmény ösztönözhat a helytállásra, megóv a merev gondolkodástól.

Fiam és családjá Kecskeméten él. Ezért költöztünk nyugdíjazásunkat követően ebbe – a számunkra korántsem idegen – városba, hiszen amikor még a közelében laktunk, itt tanult a fiam, idejártunk színházba, kiállításokra, hangversenyekre (és vásárolni). Ezt a jó szokásunkat továbbra is folytatjuk/folytatom.

S hogy most ismét dolgozom, és ismét levéltárban, örülök a lehetőségnek. Sokan pontosan nem is tudják, mi is az a levéltár, miért fontos fenntartani. A levéltár az emlékezet forráshelye. A száraz, régi és nem is olyan régi papírosok emberi életek, intézmények működésének lenyomatai, amelyek kutathatóvá tétele, alapos feltárása megérteti a történelmi folyamatokat, erősíti az identitástudatot, e gyökerek pedig segítenek a jelenben megkapaszkodni.

„...minden közösség működése és fejlődése azon alapszik, hogy mennyit kap tagjaitól.”

Sebestyén György

Tanulni! Tanulni! Tanulni!

Olyan sokszor halljuk ezeket a kijelentéseket egészen kisgyermekkortól életünk végéig, így már üres frázisnak hangzik. Tanulni, de mit, de hogyan, de meddig kell? –mondhatnánk.

Becsengettek, elkezdődött az iskola, kinek-kinek a maga korosztályában. Mindennap különböző mennyiségű megtanulandó anyagot visznek haza gyermekeink. Van, aki könnyebben átlendül rajtuk, van, akinek némi segítség szükséges, és akad olyan is, akinek itt „megáll” a tudomány. De mit tehetünk akkor, ha nem tudunk jól tanulni?!

Mindannyian mások vagyunk, nemcsak külsőleg, hanem lelki és szellemi szempontból is. Másképp állunk a világhoz, más ingerek vannak ránk hatással, így a tanulásunk is különböző lehet.

Többféle tanulási stílust különböztetünk meg, mind egyénre szabott, mindenkinek a személyiségéhez legmegfelelőbbet.

Auditív típus: Kedvenc szórakozása, hogy zenét hallgat, amire bármikor tud figyelni. Hamarabb jegyzi meg a dalszöveget, mint hogy hová tette a táskáját. Fontos számára a pedagógus mondani-valója, szívja magába az információkat.

Vizuális típus: A színes világ kitér előtte, a színek kavalkádja izgatja, érdekli. A hallott információt

hamar elfelejti, de jól olvas térképet, grafikont. A kulcsszavak fontosságára kell biztatni, színes tollakkal, papírokkal, memóriakártyákkal lehet motiválni.

Mozgásos típus: Nem tud megülni a széken, igazi örökmozgó. Nagyon sokat gesztikulál, beszéde gyors. Sok kérdést tesz fel, fontos neki, hogy rá figyeljenek. Rövid szünetekkel sokat segítünk, hogy újra képes legyen koncentrálni.

Ha már ismerjük **tanulási profilunkat**, párosuljon mellé, hogy milyen környezetben a legkiválóbb.

Társas stílus: Páros, csoportos tanulás, lehet kooperatív munkában. Segítik egymást, hogy többféleképpen gondolkoznak, különböző nézőpontjukat osztják meg.

Csendes stílus: Vannak, akik egyedül szeretnek tanulni. Sokkal gyorsabban haladnak előre, hatékonyabbak, mint társas közegben.

Megfigyelhető még a tanulók habitusából adódó impulzív vagy reflektív típus. Illetve az is közrejátszik, hogy mennyire vagyunk motiváltak, hogyan ösztönöz a külső és belső kíváncsiság.

Remélem, mindenki elgondolkodott azon, hogy melyik stílus áll hozzá a legközelebb. Ha megtaláltuk, csupa öröm lesz a tanulás, gyorsan, precízen tudunk készülni a megmérettetésekre.

Közösség, követés, megújulás

„Amíg tud valamit az ember a maga dicsőségére felhozni, addig mindig csorba esik Isten dicsőségén.”

*Kálvin János*¹

Az év vége felé haladva lassan számot vetünk a lehetőségeinkkel, szemügyre vesszük azokat a dolgokat, amelyekről azt gondoljuk, hogy Isten megengedte vagy épp elzárta előlünk. Számvetés ez, az egyre sötétedő napok újratervezése, hiszen már nem vagyunk kint esteli órákig, hanem a házban, közösségben, ha van hol, ha van kivel. Krízisidőszak ez, nem csupán az Istennel való kapcsolatunk megélésében, hanem az emberi kapcsolataink, közösségeink miatt is. Hiszen Istent nemcsak a téli órákban érhetjük el, hanem tudjuk nagyon jól, hogy az év minden napján elé tárhatjuk szívünket, életünket. Most viszont, amikor a beszűkült világban próbáljuk a helyünket megtalálni, hogy Istennel közösségben legyünk, néha egyszerűen csak kudarcot vallunk. Kudarcot vall nem csupán az, hogy Istent megérezzük, a jelenlétében legyünk,

elcsendesedjünk; az év végi számvetésben egészen másra terelődik a hangsúly, az elért eredményekre, a jövőbeni célokra.

Marcus J. Borg írja könyvében, a *Speaking Christian*-ban, hogy az észak-amerikaiak számára a hétköznapi keresztyén nyelvezet szinte ismeretlen.² Annak ellenére, hogy ez az, amit ismerni érdemes, használni szükséges a mindennapi lelki életünkben, feltehetjük a kérdést, hogy nekem, a közösségemnek mennyire és milyen mértékben jelent nehézséget elmondani az egyházi év ezen időszakának üzenetét. Megértik, ha elmondom a Jézusról szóló örömhírt? Az egyházi évünk megfordul, a mindenható, teremtő Isten üzenete érkezett el hozzánk, és közösségre hív bennünket. Ezt ünnepeljük. Nem biztos, hogy a karácsonyi üzenet ennyiben összefoglalható, de amikor az

¹ KÁLVIN JÁNOS, *Tanítás a keresztyén vallásra*. Rövidített formában. MRE Zsinati Irodájának Sajtóosztálya. Bp. 1986. 156p.

² BORG, MARCUS J. *Speaking Christian*. 2011. Harper One. 6.p.

év végi hajrában az ember számot vet az elmúlt hónapokkal, vajon hányszor veszi észre a maga körül levőket?

Alister McGrath idézi C. S. Lewis gondolatait, miszerint a keresztyénség nem egyéni küldetés, sőt inkább egyfajta földalatti mozgalom, amely végzi az ellenállás munkálatait. A világ, mintha egy nem látható hatalom uralma alatt lenne, és a keresztyéneknek vezető szerepet kell vállalni az ellenállásban.³ Ha csatlakozunk ehhez, akkor nem vagyunk egyedül, közösségben vagyunk. A közösség fontossága megkerülhetetlen a túlélésünk érdekében.

A világ változik, az emberi történetek is változnak, életek múlnak el, életek érkeznek ebbe az árnyékvilágba. Az ember reményeége viszont nem változik. Ahogyan elmúltak a hosszabb nappalok, és néztünk a betakarítás elé, várva Isten megígért áldásait, úgy nézhetünk a hosszabb téli esték elé is, hogy beteljesítsük azt az életet, amire a Szentháromság Isten választott és hívott bennünket. Hiszen Isten helyes irányba akarja állítani ezt a világot, szeretné, ha a megfelelő igazság, nem pedig a hatalmon levők igazsága teljesülne.⁴ Jézus nem egyszerűen a születésével hozott újat, hanem tanításaival. Nem jelenthetjük ki, hogy értjük őt. Sőt néhol azt érezzük, hogy ez nem egészen egyértelmű, nem tudjuk, hogy ezt most pontosan hogyan is értette az Isten az én életemben. Valami történt, aminek köszönhetően a világ egészen más lett, az ő élete mindent megváltoztatott. Jézus működése után már nem tekinthetünk a körülöttünk élőkre úgy, mint

előtte. Aki ugyanis találkozott a feltámadott Jézussal, annak egészen más perspektíván keresztül jelenik meg a világ. McGrath előbb említett írásában arra keresi a választ, hogy a reformációi hagyomány mennyiben gazdagíthatja, újíthatja meg a keresztyén közösségeket? Jézus megjelenésével, az evangélium terjesztésével a világ új irányba haladt tovább, sokszor a maga útján. Pont ezért a reformáció nem egy történeti eseményre reagál, hanem az apostoli egyház életszerű meglátásait kívánja elénk tárni.⁵ Ugyanis, ha valaki megéli református keresztyén hitét, azt általában közösségben éli meg, amely nem elszigetel, sőt kinyit bennünket mások felé. McGrath egy másik művében rámutat arra, hogy Isten maga jön el közénk. Nem kell jól teljesíteni, felküzdeni magam az égig.⁶

Vágyunk arra, hogy elismerjenek minket, vágyunk arra, hogy minél több ember észrevegyen minket. Jézustól nyert küldetésstudatunkkal tudunk mások felé szeretettel, közösségvállalással fordulni, érdek és elvárások nélkül. Jézust követve élhetjük meg valóban a bűnből történő szabadítást, ugyanis „*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.*” (Jn 13,34-35). Ebben a közösséget vállalni kész szeretetben lehetünk szabadok. Ez nem mindig könnyű, de megéri vállalni.

Fentebb Kálvint idéztem. Itt rámutat Kálvin a megigazult ember vágyára, hogy csakis Isten számára adna dicsőséget. Jézus tanítását megis-

3 McGrath, Alister. *Roots that refresh*. Hodder & Stoughton. 1992. 183-184.p.

4 Wright, Tom. *SPCK*. London. 2006. 192-193. p.

5 McGrath, 183.p.

6 McGrath, *Az ismeretlen Isten*, Kálvin Kiadó, Bp. 2000. 47.p.

merve, azt követve rögtön szemünkbe ötlük, hogy hasonlóan extrém elvárásokkal állt elő néha Jézus is. Főleg a Hegyi Beszédként elhíresült igeszakasz az (Mt. 5-7), ahol Jézus előadja azokat az etikai szabályokat, amelyekre figyelni érdemes. Éltető szabályoknak szánta ezeket, az Isten-ember kapcsolat gyógyítására. Ha időd van, kedves olvasó, akkor vedd elő ezeket, vidd magaddal közösségeidbe, küzdj meg ezekkel az igeversekkel, mert nehezek. Nehéz megélni őket, nehéz így év vége felé megint azzal szembesülni, hogy „*Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek*” (Mt 5,13) Nem kertel, ha nincs íz, semmire sem való már... Nem kívánok semmilyen exegézisbe bocsátkozni. Csupán az a fajta gondolat ragadt meg engem, hogy Jézus tulajdonképpen nagyon sokat magyarázott, tanított, mégis, ha felolvassuk, az egész evangélium alig több mint 6-7 óra hossza. Nem sok. Ha összetesszük, rájövünk, hogy ez nem is olyan sok, ha elolvassuk, újra meg újra érezzük, hogy néha nem is olyan világos. Jézus nem sok mindent magyarázott meg, de mégis mindent megváltoztatott⁷, és mindent megváltoztathat a te életedben, közösséged életében is. Követésre, közösségbe hív bennünket! Már nem ugyanaz a világ körülöttünk, a reménység, a Feltámadott élő reménysége és öröme áraszt el minket. Értékesek vagyunk, közösségünk és az Isten számára egyaránt.

Heinz Zahrnt írja könyvében, hogy megpróbáljuk egymást felülmúlni, mert féltjük az állásunkat, a pozíciónkat, a szerepünket.⁸ Megpróbálunk szabadok lenni, de ez nem megy a „mókuserékben”. Teljesíteni kell, be kell bizonyítani, hogy értékes vagyok. Haladni kell, és mindezt hogyan? Hogy az emberek lássák, ízesek vagyunk, Jézus szeretete van meg bennünk. Nehéz feladat, amit nem szabad félvállról venni. Csak Jézussal élhető meg a valódi szabadság, csak övele változik meg minden bennünk és körülöttünk.

Hányan vesszük észre a két filléret, a szükség szenvedőket? Meglátják e rajtunk az emberek, hogy az indultaink és napi gondjaink mellett valami rendkívüli van jelen az életünkben, közösségeinkben. Az egyház, ahogy a hitvallás mondja, nem egyszerűen egyetemes, hanem befogadó közösség is egyben. Mégis, az egyetemesség mellett egyfajta partizánkodást is végeznie kell a világ javára. Erre példa számunkra Pál, aki a pogányok közé vitte a Krisztusban nyert szabadság evangéliumát. Szabadság a találkozásra, a közösségre és a küldetésünk tudatában való megerősödéssé.⁹ Hogy aztán életünk végén valóban életre kelhessünk. Az új kezdet az Isten kegyelme, amely Jézusban jelent meg számunkra.¹⁰ Ehhez a Jézushoz való ragaszkodásunk, Jézus életére, művére való igentelenségünk lehet a kulcsa az Istennel való kapcsolatainknak, megújulásunknak.

7 STANLEY, Jones, E. *The Christ Of The Indian Road*, 1925. 187.p.

8 ZAHRT, Heinz. *Mire jó a kereszténység?* Luther Kiadó. Bp. 2002. 166-171.p.

9 MIGLIORE, Daniel, *Faith Seeking Understanding*, Grand Rapids, Michigan, 1998. 203.p.

10 MIGLIORE, 136. p.



OKTÓBER 28. (VASÁRNAP)

15⁰⁰ Egyházmegyei presbiteri továbbképzés
az Újkollégium dísztermében

OKTÓBER 29 – NOVEMBER 4. (HÉTFŐ – VASÁRNAP)

Őszi szünet

OKTÓBER 29-30. (HÉTFŐ-KEDD)

17⁰⁰ Ev.-ref. esték a gyülekezeti központban
Tóth Attila: *Száz éve született gróf Tisza István*
Ősz Előd: *Az 1568-as a tordai országgyűlés és
hatása az erdélyi felekezetek együttélésére*

OKTÓBER 31. (SZERDA)

09⁰⁰ Úrvacsorás istentisztelet a ref. templomban
17⁰⁰ Ev.-ref. közös úrvacsorás istentisztelet a
ref. templomban

NOVEMBER 1. (CSÜTÖRTÖK)

11⁰⁰ Istentisztelet a ref. temetőben
17⁰⁰ Istentisztelet a köztemetőben

Tartalom

- 1 BÁN MAGDOLNA: Főszerkesztői gondolatok



ARANYALMA EZÜSTTÁNYÉRON

- 2 FODORNÉ ABLONCZY MARGIT: „Szóljatok Jeruzsálem szívéhez...”



LÉLEKTŐL LÉLEKIG

- 5 WASS ALBERT: Hálaadás
6 STEINBACH JÓZSEF: Halomra hasítva
7 MARTIN LUTHER: Az imádságról
8 Új bort új tömlőbe – imádság



NÉGYSZEMKÖZT

- 10 BÁN MAGDOLNA, LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ: Beszélgetés Dr. Földesi Ferenc presbiterrel



EZ TÖRTÉNT...

- 14 SIMONNÉ BAKÓ MÁRIA: Generális vizitáció. Főgondnoki megnyitó beszéd
15 KUTI JÓZSEF: Generális vizitáció. Igazgatótanács elnökének beszámolója
21 VARGA NÁNDOR: Generális vizitáció. Elnökjelkészi beszámoló
24 BÁN MAGDOLNA: Nyári felújítási munkálatok
26 BÁN MAGDOLNA, LIPÓTHNÉ GYULAI ANIKÓ: Munkatársi kirándulás
28 KERESKES MÁRTON: Parkolóval bővült a Völker telepi imaház
29 DR. SZELECZKI ZOLTÁN: Szabadok találkozója az Emmaus házban



GYÜLEKEZETI ÉLET

- 31 TÖRÖK ISTVÁNNÉ (MUCUSKA NÉNI): 25 éves a nőszövetség kecskeméti csoportja
35 DR. SVÉBISNÉ JUHÁSZ MÁRTA: Negyedszázad Krisztus szolgálatában
31 BIROS MIHÁLYNÉ: Bizonyoságtétel
37 MIKESI KÁROLY: Nyugdíjas lelkesek köre
40 SIMONNÉ BAKÓ MÁRIA: Egyházközségünk a kadafalvi szüreti és falunapon
42 WEINER ZOLTÁN: Nyári ifjúsági táborok

- 45 PÁLNÉ LENCSES SZILVIA: Színezd újra!
47 OSVÁTH ZOLTÁN: Osváth Viktorra emlékezve



DIAKÓNIA

- 49 SIMONNÉ BAKÓ MÁRIA: Hálaadó imádság
50 A 25 éves Sion nyugdíjasház programja
52 T. KABAI VIRÁG: Öt éves a diakóniai központ



KOLLÉGIUMI ÉLET

- 54 SZALAI PIROSKA: Megérkeztek kis halacskáink a Pálmácska óvodába
56 SZENES MÁRTONNÉ DURUCZ ANNA: Tanévkezdés a Kecskeméti Református Gimnáziumban
58 Aradi kerékpártúra (képes beszámoló)
59 SZABÓ GABRIELLA: Lelki egészség és egység
60 MINÁROVICS RÉKA: Csiperó 2018
62 SZABADOS LÁSZLÓ: „Jó palócok” – Kerékpártúra 2018
67 DUNSZT ORSOLYA: Röplabdás edzőtábor Szarvason
68 VARJÚ BARNABÁS: Bakonyi kiruccanás
69 25 év 25 km (képes beszámoló)



KÖZÖTTÜNK ÉLNEK

- 70 Új tanárok az általános iskolában



KINCSESTÁR

- 76 A levéltár új munkatársai



MÓZESKOSÁR

- 78 FARKAS DÓRA: Tanulni! Tanulni! Tanulni!



TANULMÁNY

- 79 SZONDI ENDRE: Közöség, követés, megújulás



KITEKINTŐ

- 82 Kitekintő

„Adjatok hálát az Úrnak, hívjátok segítségül nevét,
hirdessétek tetteit a népek között!” Zsolt 105,1

